

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ

Πτυχ. ἱερέως ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Εσωτερικοῦ Δοχ. 25

« Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ » (Β' Κορ. γ' 6')

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΕΧΗ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΓΓΑΜΟΥΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ ;

Ὡς γνωστόν ἡ ἐν Τροιάδω (ΣΤ' Οἰκουμενικῆ) Συνέλευσις, ἀπὸ τοῦ 692 μ. Χ. Σύνοδος, διὰ τοῦ ΜΗ (=B), Κανόνος αὐτῆς, ὥρισε, πιθανῶς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς μέχρι τότε πολιτειακῆς νομοθεσίας, μετὰ μεγάλης διδακτικότητος, ὅπως ἡ διζύγος τοῦ ἐπίσκοπῆν καταλαβόν ος κληρικῶν, κατόπιν κοινῆς συμφωνίας ἀμφότερων, μὴ δυναίκεται μετὰ τοῦ διζύγου—ἐπίσκοπου, ἀλλὰ ν' ἀπεργασταίη εἰς Μονὴν μακρὰν τῆς τοῦ ἐπίσκοπου καταγωγῆς κειμένην. Προδίδει ἐθέδωκεν ἡ αὐτὴ Σύνοδος διὰ τοῦ ἰδίου Κανόνος, ὅπως ἡ διζύγος ἀπολαύη τοῦ ἀγρονοίας τοῦ ἐπίσκοπου, ἵτοι νὰ ἀνετηρήται ὑπ' αὐτοῦ ἐὰν αὐτὴ δὲν ἔχη τὰ μέσα τῆς δυνατηρότητος. Ὁ Κανὼν ὁμοίως οὗτος δὲν ἐτηρηθεῖτο ὑπὸ ἀντιπαύσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσκοποι ἐχειροτονουόντο οἱ μᾶλλον ἱκανοί, ἀδιακρίτως, ἐκ τοῦ ἐγγάμου καὶ ἀγάμου κλήρου. Οἱ ἐκ τῶν ἐγγάμων ὁμοίως κληρικῶν λαμβανόμενοι, ἐξηκολούθουν μετὰ τὴν χειροτονίαν των, καὶ μετὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς ἐπίσκοπικῆς ἐξουσίας νὰ διάγωσιν ὡς καὶ πρότερον, ἵτοι νὰ ζῶσι μετὰ τῶν διζύγων αὐτῶν. Οὐδὲν ἄλλως ἐλάμβανον ὑπ' ὄψιν τὸν Κανὼνα τῆς ἁγίας Συνόδου. Καὶ ἔχον ἐν ταῖς οἰκίαις ἐν αἷς κατοικοῦν πρότερον καὶ δὲν ἐπεμπον τὰς διζύγους των εἰς γυναικείας Μονὰς, ὅχι ἐπὶ τινα ἔτη, μετὰ τὴν θέδωκεν τοῦ ἁγίου Κανόνος, ἀλλ' ἐπὶ πολὺ μακρὸν χρόνον. Πρὸς γενικεῖαν καὶ ἐπιτεράσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐν Τροιάδω Συνόδου ἐχειριάθη ἡ Ἐκκλησία πολλοὺς αἰῶνας ! ! Μάλιστα, αἰῶνας δλοκλήρους ! ! καὶ εἶχον παρῆλθον πεντακόδια (500) καὶ πλέον ἔτη ἀπὸ τῆς Στ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ Ἀυτοκράτορος Κωνσταντινουπόλεως Ἰσαακίου τοῦ Ἀγγέλου (1185—1195). Ἐπίσκοποι, Μητροπολίται καὶ Ἀρχιεπίσκοποι ἔχον μετὰ τῶν ἀνομίμων γυναικῶν καὶ δινήθινον τὰς ἑαυτῶν Μητροπόλεις ἢ Ἀρχιεπισκοπὰς ὅπως ἀκανθάλιστος. Ὅτι ἡ Ἐκκλησία μετ' ἐπίμονον ἀγῶνα, κατὰ τῶν ἀντιφρονοῦντων, καὶ μετὰ μακρότατον χρόνον ἐπέβαλε τὸν ἁγίου Κανὼνα, καταφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ κατωτέρου Βασιλικῶς Σημειώματος τοῦ Ἀυτοκράτορος Κωνσταντι-

νουπόλεως Ἰσαακίου Ἀγγέλου «περὶ τοῦ ἀποκείρασθαι τὰς τῶν ὑποψηφίων ἀρχιερέων γυναίκας». Τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐξαπελύθη ὡς ἀπόφασις τῆς κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1186 ἀντικρονοθεσίας ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου, ἢς μετέσχον ἐκτεσε τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Βασιλείου τοῦ Β' (1183—1187), καὶ οἱ Πατριάρχαι Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, ἔτι δὲ καὶ τεσσαράκοντα (40) Μητροπολίται. Ἴδοις τοῦτο ἐν τοῖς ὁμητικοῖς σημείοις : « . . . , ὁ ἱερώτατος Μητροπολίτης Κυζίκου, ἀνεδοχάζοντων τοῦτε ἀγιωτάτου μου καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, καὶ τῶν ἑτέρων Ἀγιωτάτων Πατριάρχων, τοῦ Θεουπόλεως Ἀντιοχείας, καὶ τοῦ Ἱεροσολύμων, μὴδὲ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ Πόλει ἐνεδημοῦντων ἱερωτάτων Ἀρχιερέων ἀπολυπανουμένων προέθετο ὅτι τινὲς τῶν εἰς Μητροπόλεις ἢ Ἀρχιεπισκοπὰς ψηφισθέντων καὶ χειροτονουμένων, πρὸ τῆς χειροτονίας ἔχοντες γαμετάς, αὐτοὶ μὲν τὸ καταλιθῆναι τοῦ χροῖματος τῆς Ἀρχιερασίας οὐκ ἀπυνήναντο· αἱ δὲ γυναῖκες αὐτῶν τὸν αὐτὸν καὶ πάλιν καθυμνωμένον ὀργισαμένον ἀμφιέννυνται, ἀνεποδτόλως ταῖς οἰκίαις ἐνδοιασθῆναι, ἐν αἷς κατοικοῦν τὸ πρότερον, καὶ οὔτε γυναικείους Μοναστηρίους εἰσδέχοντο, ἀλλ' οὐδὲ τῷ Θεῷ ἑαυτὰς ἀφιέρωσαν, καὶ τὸν μονῆρον ἡ δάσαντο· καὶ ταῦτα, τῶν ἱερῶν καὶ θείων Κανόνων οὗτος ἐγκελευόμενων, τοὺς χειροτονουμένους ἀρχιερεῖς ἐκ παντὸς τρόπου τῶν πρὸ τῆς χειροτονίας διζευχθεῖσιν αὐτοῖς ἀπέχεσθαι νομίμων γαμετῶν καὶ ταῦτα λέγων, καὶ Κανόνων διαφόρων ἐμίμνητο, ὧν καὶ εἰς ὁ ΜΗ ἦν τῆς ΣΤ' Συνόδου. Καὶ εὐθὺς προδίδεται καὶ τὰ ἐπόμενα : « Ἀναγνωσθέντος οὖν τοῦ τοιοῦτου Κανόνος, ἡ βασιλεῖα μου διατάσσει, προτραφευμένων τοῦτο καὶ τῶν ἀγιωτάτων Πατριάρχων, ἐν γυναικείους μοναστηρίους ἀνεπερθέτως εἰσαγαγεῖν τὰς πρὸ τῆς χειροτονίας ἀναφθεῖσας γαμετάς τοῖς χειροτονουμένοις ἀρχιερεῖσι, πόρρω τῆς τῶν Ἀρχιερέων ὀκοδομημένης κατανοῆς, καὶ ἀποκείρασθαι ταύτας, καὶ κανονικῶς κατὰ μοναχὰς διάγειν ἐκάστην αὐτῶν ἐν ἡ Μονῇ καὶ τὴν τρίχα ἀπέθετο ».

Ἐν ἀρνήσει τῆς διζύγου τοῦ χειροτονουμένου ἐπίσκοπου, νὰ μεταβῇ εἰς Μονὴν τινα, εἰ γίνεται Ἀπαντῆ εἰς τοῦτο ἡ ἴδια Διάταξις : « Μὴ καταλιθῆναι τῶν γυναικῶν ἐκούσως τὴν ἀπόκαρδιν δέλασθαι, τοὺς πρὸ τῆς χειροτονίας ἀναφθέντας αὐταῖς ἀπογεγενημένους εἶναι τοῦ Ἀρχιερατικοῦ θρόνου καὶ ἀξιώματος, καὶ ἑτέρουσ ἀνετῶν ἐπὶ ταῖς λαχοῦσαις αὐτοῖς φηδίζεσθαι. » Ὁ

ρίζει δὴλον ὅτι ἡ Διάταξις αὐτὴ τὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπομάκρυνσιν τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τὴν χειροτονίαν ἑτέρου προσώπου διὰ τὴν ἐπισκοπὴν. Καὶ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα, ἐπὶ τῇ κατ' αὐτὰς ἀναθεωρήσει τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Δύναται ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος ἢ ἄλλη τις Ἐκκλησία Ὁρθόδοξος (Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας κτλ), νὰ ἐγγράψῃ τινὰς, εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ἐκλεξιμῶν Ἐπισκόπων, νὰ ἐκλέξῃ καὶ νὰ χειροτονήσῃ εἰς Ἐπισκόπους, ἐκ τῶν ἐγγάμων κληρικῶν ἢ καὶ λαϊκῶν ἐγγάμων; Κατὰ τὸν ΜΗ' (=48) Κανὸν τῆς ΣΤ', Συνόδου καὶ τὴν νεαρὰν διάταξιν τοῦ Ἰσαακίου δὲν ἀπαγορεύεται οὔτε εἰς ἐγγαμὸν διάκονον οὔτε εἰς ἐγγαμὸν ἐφημέριον ἢ λαϊκὸν ἐγγαμὸν νὰ καταλάβῃ οἰανδήποτε ἐπισκοπικὴν θέσιν. Ἀρχεὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν, ὡς σαφῶς ὀρίζει ὁ ἄνω Κανὼν, τοῦ ἀνήϊδθέντος ἀνδρός «νὰ λυθῇ τὸ οὐνοκίδιον» καὶ ὁ χειροτονηθεὶς εἰς Ἐπίσκοπον νὰ στειλῇ τὴν σύζυγόν του εἰς Μονήν τινα καὶ νὰ ἀπολαύῃ αὐτῆς τοῦ Ἐπισκόπου προνοίας». Ὅριζει ὁ Κανὼν μετὰ τὴν χειροτονίαν, ὅτι «ἐὰν ἀπὸ τῆς χειροτονίας οὐ λύεται τὸ οὐνοκίδιον. Εἶναι δυνατόν νὰ μὴ γίνῃ ἡ χειροτονία διὰ τινὰ ἀναφυσόμενα [εὐλογα αἰτία]. Ἡ κοῦδαμεν ὅτι οὐ μόνον ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ρωσσίᾳ ἀπράκτεται ὁ ΜΗ' Κανὼν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ΣΤ', Συνόδου καὶ ταρεῖται τὸ παράγγελμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀλλὰ καὶ ἀλλαγῶς ἐγένετο τοῦτο. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πλείστα γεγονότα ἀναρρόθως ἐγγάμων εἰς ἀνωτάτας θέσεις Ἐπισκοπικῆς καὶ μετὰ τὴν διάταξιν τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἰσαακίου. Οὕτως ὁ Ἰωάννης ὁ Ἐλικὸς, Λογοθέτης ὢν πρότερον καὶ τέκνα ἔχων, ἐχειροτονήθη Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ ἐγένετο μοναχὴ, μετὰ τὴν ἀνοδοῦν αὐτοῦ (1316—1320) εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον. Νεώτερον ἀκόμη γεγονός ἔχομεν καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κύπρου. Κατὰ τὸ ἔτος 1703 ἐχειροτονήθη Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου «ὁ ἐγγαμὸς ἱερεὺς Ἰάκωβος», Σακελλάριος, Ἐδέχθη μάλιστα ὅτι «ἀκούσας τῆς δι' αὐτοῦ παρὰ τὸν Κανόνα», ἐγένετο ἡ χειροτονία του ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ. Οὐδὲν λοιπὸν Κανονικὸν κώλυμα ἔπαρχει διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον νὰ ἐγγράψῃ ἐκάστοτε μετὰ τῶν ὑποψηφίων ἀγάμων καὶ ἐγγάμων κληρικῶν ἢ καὶ λαϊκῶν ἐγγάμων». Ἡ Ἱεραρχία, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Θεοδικευμάτων, ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Γερουσία, πρέπει νὰ λάβωσιν ἐκ' ὅσων κατὰ τὴν νῦν ἀναθεωρησιν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ ἡ Ἁγία Γραφή ἀνιδέουσαν τοῖς Ἐπισκόποις καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν ἔχουσιν τὴν οἰκίαν γυναίκας». Πρέπει νὰ ἐξηκολουθήσῃ ἡ ἐναντίον τῆς ἐντολῆς τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀστολογογία ὑποψηφίων Ἐπισκόπων μόνον ἐκ τοῦ τάγματος τῶν ἀγάμων ὡς γίνεται σήμερον; Εἶνε ὀρθὸν καὶ ἐμφέρον, διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ περιορίζεται αὐτὴ μεταξὺ μίσε τὸ πολὺ ἐκατοντάδου ὑποψηφίων, προερχομένων ἐκ τῆς τάξεως τῶν μοναχῶν ἢ νὰ ἐκλέγῃ τοῖς ὑποψηφίους τῆς ἐκ τῶν πολλῶν, ἀγάμων καὶ ἐγγάμων χιλιάδων; Εἶναι λογικὸν νὰ ἀποκλειώνται τῆς ὑ-

ποψηφιότητος οἱ Καθηγνῆται τῆς Θεολογικῆς Ἐπιπέτης καὶ πλείστοι ἄλλοι ὑπεράξιοι ἄνδρες, ὀργῶσαι φύσεις καὶ ὑψηλαὶ διάνοιαι, καὶ νὰ φέρωνται ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὑποψηφίων μετριότατες φέρουσαι ὡς μόνον ἐξόδιον παιδείας, παντοίας ἀρετῆς καὶ δραστόως, τὴν ἀγαμίαν καὶ μόνον αὐτήν; Τὰ μᾶλλον ἐκλεκτὰ μέλη τῆς ἑλληνικῆς κοινωρίας καὶ τὰ ἐπίλεκτα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἀπαντοῦν, ὄχι. Ὁ γνώστης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου Σεβασμιώτατος Κοζάνης κ. Ἰωακείμ ἐν τινι συνεδριάσει τῆς Ἱεραρχίας ἔλεγεν «ὅτι ὀρεῖται ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀνυπερβῆται καὶ ἀνὰ λαμβάνωνται οἱ ὑποψηφίον» διὰ τὴν ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα «ὄχι ἐκ τῶν Μοναστηρίων» μόνον. Καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βασιλεὺς εἰς διενεκτικὴν Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος ἐδύλου ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του ἀρετικῶς τὰ ἔζη: «Ἀλλοδοβαρὸν ζήτημα εἶνε τὸ τοῦ γάμου ὄλων τῶν κληρικῶν. Ἐγὼ προδοτικῶς εἶμαι κεκρονημένος ὑπὲρ τοῦ γάμου καὶ τῶν ἀρχιερέων, ἀκόμη καὶ θυχνά λέγω εἰς τοὺς νεωτέρους ἀπὸ τοὺς Συνοδικούς μοι ὅτι ἡ ζωρὰ μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ τοὺς στεφάνωσω ἐγὼ ὁ ἴδιος.....» καὶ ὁ νῦν Πατριάρχης Φώτιος ὁ Β', ἐδύλωσεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τῶν ἀνωτέρων κληρικῶν». Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι καὶ πλείστοι ἄλλοι λόγιοι Ἱεράρχαι.

Ἐὰν ἡ νόμιμος σύζυγος ἐνὸς ἀνδρός ἦτο πρόδοκμα διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διακονίαν, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ προεκάλει τὸν ἐγγαμὸν Πέτρον διὰ τὸν κάμη μαθητὴν Του καὶ κορυφαῖον Ἀπόστολόν Του; Πλείστοι λόγοι ἐπιτετάδουσι τὴν ἐπάνοδον τῆς σημερινῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πρῆξιν τῶν πρώτων αἰώνων, ἦτοι τὴν χειροτονίαν ἐπισκόπων ἄνευ τινὸς διακρίσεως καὶ ἐκ τῶν ἀγάμων καὶ ἐκ τῶν ἐγγάμων. Μόνον οὕτω θὰ φθάσωμεν τὸ ταχύτερον εἰς τὸ παράγγελμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, «εἶτε τὸν Ἐπίσκοπον..... μίσε γυναικὸς..... τέκνα ἔχοντα.....» καὶ εἰς τὴν ἐντολήν τοῦ Ἰου Ἀποστολικῶ Κανόνος τοῦ ὀρίζοντος, «Ἐπίσκοπος ἢ Προεβύτερος ἢ Διάκονος, τὴν ἐαυτοῦ γυναῖκα μὴ ἔκβαλετω πρὸ προσφάσει ἐξελαβείας· ἐὰν δέ, ἐκβαλεῖ, ἀφοριζέσθω ἐπιμύενων φέ, καθαιρεσίθω».

ΝΙΚ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Π. Θεολογίας
 Ἀθῆναι
 Πρωτοπρεσβύτερος
 Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Γεωργίου Καρύκη

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

«Ὅτε ἔμως ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐκπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, ὅστις ἐγεννήθη ἐκ γυναικὸς καὶ ὀπετάγει εἰς τὸν νόμον διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τοῦ; ὀπὲ νόμον διὰ νὰ λάβωμεν τὴν υἰθεσίαν. Ἐὰν ἐπειτῆ εἶχε υἱόν, ἐξῆπέ

στείλεν ὁ Θεὸς τὸ Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ αὐ-
τοῦ εἰς τὰς καρδίας σας, τὸ ὅποσον κρ-
ζει, Ἄδᾶ, ὁ Πατήρ. "Οθεν δὲν εἶσαι
πλέον δούλος, ἀλλ' υἱός· ἐὰν δὲ υἱός καὶ
κληρονόμος τοῦ Θεοῦ διὰ Ἰησοῦ
στοῦ» Γαλάτ. δ'. 4—7.

Εἰς τὸ γ' κεφ. τῆς Γενέσεως ἐδάφιον 15 εὐρί-
σκομεν τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ ὅτι τὸ σπέρμα τῆς
γυναϊκὸς θέλει συντρίψει τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφους, ὃ
δὲ ὄφις θέλει κεντῆσαι τὴν πτέρναν τοῦ σπέρματος
τῆς γυναϊκὸς. Ἡ ἀνθρωπότης ὀλόκληρος ἐπὶ 4000
ἔτη διετέλει ὑπὸ τὴν κατάραν καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ
καταδικασθεῖσα ἐν τῇ προσώπῃ τοῦ Ἀδὰμ διὰ τῆς
φοβερᾶς ἀποπράσεως «κατηραμένη νὰ εἶνε ἡ γῆ ἐξ
αἰτέας σου, με λύπας θέλεις τρώγει ζοὺς καρποὺς
αὐτῆς πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου καὶ ἀ-
κάνθας καὶ τριβόλους θέλει βλαστάνει εἰς σέ, καὶ θέ-
λεις τρώγει τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ. Ἐν τῇ ἰδρωτί
τοῦ προσώπου σου θέλεις τρώγει τὸν ἄρτον σου, ἕω-
σοῦ ἐπιστρέψης εἰς τὴν γῆν ἐκ τῆς ὁποίας
ἐλήφθης, ἐπειδὴ γῆ εἶσαι καὶ εἰς τὴν γῆν
θέλεις ἐπιστρέψαι» Γενέσ. γ'. 17—19.

Ἐχρηιάσθησαν 4 χιλιετηρίδες ἵνα ἡ ἀνθρωπότης
λάβῃ πικρὰν πείραν τῆς ἁμαρτίας καὶ τὸ σπουδαιό-
τερον δι' αὐτήν, τῆς ἀδυναμίας τῆς νὰ νικήσῃ
τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ ἐκνοποιήσῃ τὴν θεϊκὴν
δικαιοσύνην ἐπιτυχάνουσα τὴν ἀνάκλησιν τῆς
φοβερᾶς κατάρας καὶ καταδίκης τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ.
Οὕτω πρρατηροῦμεν ὅτι ὁ μὲν ἔθνικὸς κόσμος ἀγ-
νωσθεὶς διὰ τῆς δυνάμεως τῆς διανοίας του καθ' ὄλον
τοῦτο τὸ διάστημα, περιέπεσεν εἰς ἀθλίαν ἠθικὴν ἐκ-
μηδένισιν περιπλανηθεὶς ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἀπώλεσε
καὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ περιπισῶν εἰς τὴν τα-
πεινωτικὴν πολυθεϊαν. Ὁ δὲ Ἰουδαϊκὸς ἐγνώρισε
μὲν τὸν ἀληθῆ Θεὸν ἀλλ' ὠμολόγησε τελείαν ἀδυνα-
μίαν ἵνα ἐφαρμώσῃ τὸν Νόμον τοῦ καθ' ὅσον οὗτος
ἔλεγε μεταξὺ τῶν ἄλλων ἄρθρων του καὶ τὸ «**μὴ
ἐπιθυμήσεις**» Δευτερ. ε'. 21 πρᾶγμα ἀνέφικτον
διὰ πάντα θνητὸν ἄνθρωπον.

"Οτε λοιπὸν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καθ' ὃ
ἡ ἀνθρωπότης ἐξήτει ἀπεγνωσμένως ἀγκυρᾶν σωτη-
ρίας, τότε ὁ Θεὸς ἔστειλεν ἐκτός ἑαυτοῦ τὸν Υἱὸν
αὐτοῦ, δηλοῖ ὅτι ἀφοῦ ὁ Υἱὸς «ἐκένωσεν ἑαυτὸν
λαβὼν δούλου μορφήν γενόμενος ὁμοίος με τοὺς ἀν-
θρώπους καὶ εὐρεθεὶς κατὰ τὸ σχῆμα ὡς ἄνθρωπος
ἐταπεινώσεν ἑαυτὸν» Φιλιππο. β'. 7—8, ἵνα δυνηθῇ,
ἀφοῦ ἔγινε ἄνθρωπος νὰ μᾶς συναναστραφῇ καὶ ἵνα
δυνηθῇ ὁ Θεὸς «ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις
νὰ λαλήσῃ πρὸς ὑμᾶς διὰ τοῦ Υἱοῦ» Ἐβρ.
α'. 1 καὶ ἀφοῦ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ
καὶ ἄνθρωπος τέλειος «ἐγεννήθη ἐκ γυναϊκὸς» συμ-
φώνως με τὴν προφητείαν, καὶ οὐχὶ παρὰ ἄνδρός,

ἐπομένως ἔχομεν ἐνώπιόν μας νέον ἄνθρωπον
καθ' ὅλα ὁμοίον με τὸν πλαιὸν πλὴν τοῦ σπέρματος
καθ' ὅσον ὁ νέος Ἀδὰμ ἐγεννήθη ἐκ Πνεύματος Ἁ-
γίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου, καὶ ἐπομένως ὡς μὴ
μετέχων τῆς πτώσεως δὲν μετέχει καὶ τῆς ἁμαρτίας,
δι' ὃ καὶ νέος Ἀδὰμ ἐκλήθη.

Ἡ ὑποταγὴ τοῦ νέου Ἀδὰμ εἰς τὸν νόμον ἐγέ-
νετο κατ' εἰκονομίαν ἀγάπης, ἵνα μετὰ πλειοτέρας
ἐμπιστοσύνης ἐμπιστευθῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας εἰς Ἀδ-
τόν, δι' ὃ λέγει «Μὴ νομίσατε ὅτι ἦλθον νὰ κατα-
λύσω τὸν νόμον ἢ τοὺς Προφῆτας, δὲν ἦλθον νὰ κα-
ταλύσω, ἀλλὰ νὰ πληρώσω» Ματθ. ε'. 17, ὃ δὲ
σκοπὸς τῆς ταπεινώσεως ταύτης τοῦ Κυρίου ἦτο
«**ἵνα ἐξυγοράσῃ τοὺς ὑπὸ νόμον, ἵδιὰ νὰ
λάβωμεν τὴν υἰοθεσίαν**».

Ἀνάγκη ὅπως ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν πρώτην ἐκαί-
νην σκηνὴν καθ' ἣν ὁ παλαιὸς Ἀδὰμ ἔλαβεν ρητὴν
ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ «ὅπως μὴ φάγῃ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς
γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, διότι καθ' ἣν ἡμέ-
ραν ἤθελε φάγει ἂν αὐτοῦ, **θέλει ἐξάπαντος ἀ-
ποθάνει**» Γένεσις δ'. 17, οὗτος «**παραπλανηθεὶς ὑπὸ
τῆς γυναϊκὸς αὐτοῦ ἔφαγεν**» Γέν. γ'. 6 καὶ τότε
μετὰ τὴν ἠθικὴν πτώσιν των, ἀπεγυμνώθησαν πνευ-
ματικῶς καὶ σωματικῶς καὶ «**ἐκρύφθησαν**» Γέν.
γ'. 8, φοβηθέντες τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὴν σκη-
νὴν ἣτις ἐπηκολούθησεν μετὰ τὴν πτώσιν Γέν. γ'.
9—19 βλέπομεν ὅτι ὁ μὲν Ἀδὰμ καὶ Εὐὰ ἀπολογη-
θέντες εἰς τὸ δικαστήριον τὸ ὅποσον ἔστησεν ὁ Θεὸς
εὐρέθησαν με ἐλαφρυντικὰ λόγῳ τῆς «**ἀγνοίας
τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ**» Γέν. δ'. 17 οὐχὶ ὁ-
μῶς καὶ ὁ ὄφις ὅστις παρῆσθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἀ-
ναπολόγητος, καὶ ἐντεῖθεν εἰς μὲν τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν
Εὐὰν ἐδόθη νέα εὐκαιρία ὑπακοῆς καὶ σωτηρίας
οὐχὶ ὁμῶς καὶ εἰς τὸν ὄφιν. Γέν. γ'. 9—19.

Ἐπὶ πλέον ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἀφῆκε τὸν ἄνθρωπον
ἵνα γευθῇ μέχρι κόρου τὸν καρπὸν τῆς πτώσεως, τὴν
ἁμαρτίαν, ἐπὶ 4000 ἔτη, καὶ ἀφοῦ ἐκ τοῦ δηλητη-
ρίου τούτου ἐδοκίμασε τὸν βλεθρον, κρατεῖ πλέον τὴν
φοβερὰν ἀλήθειαν ὅτι ἐκὼν ἔκων ἀνήκει εἰς τὸν νέον
δυνάστην, τὸν Σατανάν, θὰ δουλεύῃ διὰ λογαρια-
σμόν του καὶ οὐδεμία μετάνοια εἶνε πλέον ἱκανὴ νὰ
τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοῦς δυνουχας τοῦ θηρίου τούτου,
«ἐπειδὴ ἐκαίνο τὸ ὅποσον θέλω, **τοῦτο δὲν πρᾶτ-
τω, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποσον μισῶ τοῦτο
πρᾶττω, δὲν πρᾶττω τοῦτο πλέον ἐγὼ ἀλλ'
ἡ ἁμαρτία ἡ κατοικοῦσα ἐν ἐμοί**». Ρωμ.
ζ'. 15, 17.

«Ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἐγώ· τίς θέλει με ἐ-
λευθερώσει ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου; Εὐ-
χαριστῶ εἰς τὸν Θεὸν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυ-
ρίου ἡμῶν . . .

Δὲν εἶνε λοιπὸν τῶρα οὐδεμία κατάκρισις εἰς

τούς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ . . . διότι ὁ νόμος τοῦ Πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μετέλευθέρωσεν ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, ἐπειδὴ τὸ ἄδύνατον εἰς τὸν νόμον, καθότι ἦτο ἀνίσχυρος διὰ τῆς σαρκός, ὁ Θεὸς πέμψας τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς μετὰ ὁμοιωματικῆς σαρκὸς ἀμαρτίας, καὶ περὶ ἀμαρτίας, κατέκρινε τὴν ἀμαρτίαν ἐν τῇ σαρκὶ διὰ τὴν πληρωθῆναι τὴν δικαιοσύνην τοῦ νόμου εἰς ἡμᾶς. Ρωμ. ζ'. 24, η'. 1—14. Καὶ ἐπειδὴ «ἡ ἀμαρτία ἐγένετο κατ' ὑπερβολὴν ἀμαρτωλὸς διὰ τῆς ἐντολῆς, καὶ ἐγὼ εἶμαι σαρκικὸς πεπωλημένος ὑπὸ τῆν ἀμαρτίαν» Ρωμ. ζ'. 13, οὐδεὶς ἄλλος τρόπος ἀπελευθερώσεώς μου ὑπάρχει· εἰμὶ ὁ διὰ τῆς ἐξυγοῦσας. Εἶνε ἀνάγκη νὰ εὐρεθῆ ἄποιος ἄνθρωπος χωρὶς ἀμαρτίαν, καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος νὰ ὑποστῇ τὴν ποινὴν μου, καὶ ἀφοῦ ἴκανο ποιηθῆ ἡ θεία δικαιοσύνη νὰ ἐλευθερωθῶ ἐγὼ ὁ αἰχμαλώτος, ἐξυγοῦσόμενος.

«Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἔλαβε ψυχὴν καὶ σῶμα καὶ ἔχομεν ἐνώπιόν μας τὸν γλυκύτερον ἀδελφόν μας «διότι συμπαθεῖ εἰς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἐπειδὴ ἐπειράσθη κατὰ πάντα καθ' ὁμοίότητα ἡμῶν, χωρὶς ἀμαρτίας» Ἐβρ. ε'. 15 «δὲν ἦλθε διὰ νὰ ὑπηρετηθῆ, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ, καὶ δώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» Ματθ. κ'. 23.

«Ὁ Χριστὸς ἐξηγόρασεν ἡμᾶς . . . γεγόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κτάρᾳ» Γαλατ. γ'. 13.

«Διὰ τοῦ Χριστοῦ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ τὴν ἀφεσιν τῶν ἀμαρτημάτων» Ἐφεσ. κ'. 7.

«Δὲν ἐλυτρώθητε δι' ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἀλλὰ διὰ τοῦ τιμίου αἵματος τοῦ Χριστοῦ» Α'. Πέτρ. 18—19.

«Ὁ Χριστὸς τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἐθίστασεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον» Α'. Πέτρ. 6. 24 «Ὁ Χριστὸς ἠξηγόρασεν ἡμᾶς, ἵδιὰ νὰ λάθωμεν τὴν υἰοθεσίαν».

Ποίος θὰ ἦτο τόσο ἀκροκαρδὸς καὶ δὲν ἠθελε συντριβῆ ἐκ θαθέων ταπεινούμενος μέχρι ἐξουθενώσεως μετὰ νὰ ἀτενίσκῃ τὸ ἔργον τοῦ εὐλογητοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ χάριν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν; Δὲν ἠρκέσθη ὁ εὐλογητὸς Υἱὸς ἕνα ἐξυγοῦσῆ μόνον ἡμᾶς, ἀλλ' ἐξύψωσε μέχρις υἰοθεσίας! «Ὅσοι δὲ ἐδέχθησαν αὐτόν, εἰς αὐτοῦ ἔδωκεν ἐξουσίαν νὰ γείνωσι τέκνα Θεοῦ» Ἰω. α'. 12 «Διότι πάντες εἰσθε υἱοὶ Θεοῦ διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» Γαλατ. γ'. 26.

«Προορίσας ἡμᾶς εἰς υἰοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἐκ τῶν» Ἐφεσ. α'. 5.

Καὶ δὲν ἠρκέσθη μόνον ὁ εὐλογητὸς Υἱὸς, ἀφοῦ

ἐξηγόρασεν ἡμᾶς καὶ ἀφοῦ μετὰ ἐξύψωσε μέχρις υἰοθεσίας, ἀλλὰ παρεκάλεσε τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς ὁσὶς «ἐξεκπέσειτε τὸ Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν μας, τὸ ὅποσον κράζει Ἀββᾶ δὴλκδὴ ὁ Πατήρ,» ἦτοι διὰ τοῦ Χριστοῦ ἐλευθερωμέθα ἐπὶ τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, ἀπὸ τὰ ἀτομικὰ ἁμαρτήματα, καὶ γινόμεθα τέκνα Θεοῦ, καὶ ἐπὶ πλέον πλουμηρεῖ τὴν καρδίαν μας τὸ Πνεῦμα τὸ Ἄγ.ον καὶ ἔχομεν τὸν ἀρραβῶνα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τῆς υἰοθεσίας.

Ἄς χαίρωμεν καὶ ἄς ἀγαλλώμεθα! Δὲν φοβοῦμεθα πλέον τὴν ἀμαρτίαν τὴν ὅποιαν ἠθέλομεν κάμε· ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς μας, δὲν φοβοῦμεθα τὸν σωματικὸν θάνατον, δὲν μετὰ ταράσσον τὰ δεινὰ τῆς παρουσίας οἰκονομίας τῆς ζωῆς, ἡ καρδιά μας εἶνε πλήρης εὐτυχίας διότι κρατεῖ πολυτίμον θησαυρὸν τὸ Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ Θεοῦ, τὸ ὅποσον ἀρκῶς μαρτυρεῖ ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶνε πλέον ὁ φοβερός Ἰεχωῦᾶ, ὁ ἀδυσώπητος, κριτὴς ἀπέναντί μας, ἀλλ' ὁ γλυκὺς Ἀββᾶ δὴλκδὴ ὁ γλυκύτερος Πατήρ, ὁ ὅποιος πίπτει εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Ἀσώτου καὶ ἐναγκαλιέσθαι αὐτὸν καταβρέχων τὰς παρειὰς του μετὰ Πατρικὰ δάκρυα, λέγων «παιδί μου παιδί μου, χαμένο ἦσον καὶ εὐρέθης νεκρὸς ἦσον καὶ ἀνεστήθης!»

Ὅθεν δὲν εἶμεθα δοῦλοι, ἀλλὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀφοῦ εἶμεθα τέκνα τοῦ Θεοῦ, ἀσφαλῶς εἶμεθα καὶ κληρονόμοι τοῦ Θεοῦ, διότι ἄλλῳ τί εἶχεν ὁ Θεὸς καὶ δὲν ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς; Τὸν Υἱὸν του πρὸς χάριν μας καὶ διὰ τὴν ἀγάπην Του πρὸς ἡμᾶς ἀφήκε νὰ ἀναβῆ εἰς τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ «διότι τόσο ἀγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ὥστε ἔδωκε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μόνον γενῆ διὰ νὰ μὴ ἰσχυροσθῆ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν ἀλλὰ νὰ ἔχη ζωὴν αἰώνιον» Ἰω. γ'. ε'. 6.

«Ὅστις πιστεύει εἰς ἐμὲ καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ὕδατος ζῶντος θέλουσι ρεῦσαι ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ (τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος τὸ ὅποσον ἐμελλον νὰ λαμβάνωσιν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν)» Ἰω. ζ'. 38—39, ἦτοι καὶ τὸ Πνεῦμα του τὸ ἄγιον ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Πατήρ, ὥστε πᾶν ὅ,τι ἔφερν εἰς τὸ εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἀνήκει εἰς ἡμᾶς, ἐν μὲν τῇ παρούσῃ οἰκονομίᾳ ἐφάρσεν εἶνε ἀφικτὸν, ἐν δὲ τῇ μελλούσῃ οἰκονομίᾳ, θέλομεν κληρονομήσει βασιλείαν ἡν ἠτοίμασεν ἡμῖν ὁ Πατήρ ὁ ὅποιος «προώρισεν ἡμᾶς εἰς υἰοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἐκ τῶν κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ εἰς ἔπαινον τῆς δόξης τῆς χάριτος αὐτοῦ» Ἐφεσ. α'. 5—6 διότι «ἐξέλεξεν ἡμᾶς διὰ τοῦ Χριστοῦ πρὸ καταβολῆς κόσμου, διὰ νὰ εἶμεθα ἄγιοι καὶ ἄμωμοι ἐνώπιον αὐτοῦ» Ἐφεσ. κ'. 4.

«Διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.—Ὅλον τὸ φοβερὸν δρᾶμα

της ποινής και καταδίκης μας έπεσεν επί των ώμων του εύλογητου Υιού του Θεού, όλον τό φρικτόν μαρτύριον, τό ψυχικόν και σωματικόν έπραγματοποιήθη παρά του αγαπήσαντος ήμās υπέρ την ίδιαν μητέρα μας, Ίησοϋ Χριστοϋ. Όποια εύγνωμοσύνη, όποια αφιέρωσις της συντετριμμένης καρδίας μας, όποια απόλυτος υπακοή και άφοσίωσις ανήκει από ένα έκαστον εξ ήμών των σωζωμένων και δοξασομένων εις τόν αληθινόν αδελφόν μας Ίησοϋν Χριστόν, τόν Υιόν του Θεού! Πώς είναι δυνατόν να εύρεθῃ καρδιά τόσον ανάληγτος άπέναντι της θυσίας την έποίαν έκαμεν δι' ένα έκαστον εξ ήμών χωριστά ό Χριστός; Η σταυρική θυσία του είναι ποιαμός ανεξάντλητος δστις έρρευσεν εις την καρδιάν μου και την ειρήνευσεν με τόν Θεόν, έρρευσεν εις τόν οίκόν μου και έδρυσεν τόν άγιον και άμίαντον χριστιανικόν οίκον, εισήλθεν εις την καρδιάν των τέκνων μου και έφερε τόν ώκεανόν της χριστιανικής άφοσίωσης και αγάπης μετά θυσίας χάριν των άλλων, μεταξύ των μελών του χριστιανικού οίκου μου. Είη εύλογημένον τό όνομα του Σωτήρός μου Ίησοϋ Χριστοϋ.

Χαίρετε λαοί και αγαλλισθε.

Ήλθε τέ πλήρωμα του χρόνου, ό υιός του θεού έγινε άνθρωπος, άνοιξε την θύραν του παραδείσου εκ νέου, εξέδωξε τόν φύλακα άγγελον με την φλογίνην ρομφαίαν του, και ήρξατο του έργου διά τό όποτον ήλθε. Έξαγοράζει από τόν Σατανάν ταιλαιπώρους ανθρώπους αιχμαλώτους του, και πληρώνει Αδτός τό χρέος και τό αντίλυτρον με τέ ίδιον αίμά του, και όσοι εύτυχεις σκλάβοι τρέξουν πρός Αυτόν εύλευθερόνταί δωρεάν, και από άσωτοι γίνονται πάλιν τέκνα του Θεού, ό όποιος με λαχτάρα τούς αναμένει ίνα τούς φορέση την πρώτην στολήν και ίνα κάμη μεγάλην έορτήν έν Ουρανῷ διατι εις άμαρτωλός άκόμη μετενόησεν, δίδει άκόμη ό πατήρ δακτύλιον εις την χειρα, ήτοι τόν άρραβώνα του πνεύματος, εκδάλλει τόν φόβον του θανάτου από την καρδιάν και την γεμίζει ζωσαν έλπίδα και αγάπην, διότι δέν εινε πλέον ό προσερχόμενος δούλος του Σατανά, άλλ' υιός του Θεού και κληρονόμος του Θεού, διότι τοϋτο εινε τό άποτέλεσμα του έργου τό όποτον έκαμεν αντί ήμών και υπέρ ήμών ό εύλογητός αδελφός μας Ίησοϋς Χριστός, του όποίου την γλυκεράν άνάμνησιν της εις την γην καταδάσεως δια της γεννήσεως εκ της Παρθένου ήσάκις τελοϋμεν μετ' άλλίγας ήμέρας.

Είθε οϋδεις άναγνώστης των άνω ιστορημάτων και άποκαλύψεων να άποκλεισθῃ της εξαγοράς της διά πίστει εις τό αίμα του άρνίου, άλλά πάντες να εύρεθώμεν μαζί κατά την ήμέραν της δευτέρας έλεύσεως του Χριστοϋ μας, όπότε «ό Θεός θέλει εξαλείψει πάν δάκρυον από των οφθαλμών μας . . . και

θέλει δώσει εις ήμās τούς διψώντας εκ της πηγής του ύδατος της ζωής δωρεάν». Αποκ. Κα'. 4, 6.—, διότι «εκ χειρός άδου ήλευθέρωσεν ήμās και εκ θανάτου έσωσεν ήμās». Ώσηέ γ'. 14 διά του εύλογητου αυτού Υιού ό Ουράνιος Πατήρ μας, ή ή δόξα εις τούς αιώνας, Αμήν.

Αθήναι

Ορθόδοξος Χριστιανική Αδελφότης
ό «Εύαγγελισμός»

ΗΘΙΚΟ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

**ΠΩΣ ΕΝ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ
ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**

Τό έργον του Κυρίου ήμών εινε άντάξιον Έαυ του τε και της ανθρωπίνης φύσεως. Διότι τοιούτος έργον μόνος ό Ίησοϋς δύναται να φέρη εις πέρας και υόνη ή ανθρωπίνος φύσις τυγχάνει τοιούτου έργου αξία, διότι ό θεόπλαστος λογικός άνθρωπος εινε τελειότερον των ζωντων, τό επιδεδιτικόν τελείας ήθις κοπήσεως. Έν συνόλη το έργον του λυτρωτοϋ και Έλευθερωτοϋ των ψυχών ήμών Χριστοϋ εινε άπαιτά λαγή του ανθρώπου από των κακών, ανύψωσις τούτου από των χειρόνων επί τά κρείττω, βελτίωσις της ήθικης και πνευματικής αϋτου καταστάσεως, προαγωγή αϋτου εις ζωήν αιώνιον και μακαρίαν διά της αναστάσεως. Τό έργον του Ίησοϋ εινε, φίλοι μου αναγνώσταί της φίλης μου και έθνωφειλεστάτης «Νέας Ζωής» μεταβίβασις ήμών διά του παρόντος και προσκαίρου βίου και των έν αϋτῷ πολυπεισιλίων δεινών, πολυειδών θλίψεων, περιπετειών και πολυλόγων πειρασμών, εις την γην της επαγγελίας, εις την αιώνιον και άτέρμονα ζωήν ένθα άπέδρα πσσα δδύνη, λύπη και στεναγμός. Γίνεται δέ ή μεταβίβασις ήμών αϋτη του παμφιλτάτου Κυρίου ήμών Ίησοϋ Χριστοϋ ήγουμένου, οδηγούντος, φωτίζοντος, χειραγωγούντος, και δίψ ύποτυπούντος εις ήμās και ύποδεικνύοντος οσα και λόγη έντέλλεται, και διδάσκει. Από της νοητής Αιγύπτου ό πολυφίλητος Ίησοϋς από του νοητου Φαραώ εξαγάγει ήμās και διά της νοητής έρυθρας θαλάσσης εισάγει εις την έρημον του ήθικού άγώνος ίνα αντιμετωπίσωμεν τούς νοητούς Αμαληκίτας και άλλοφύλους, και νικώντας διά της θυσίας του ίδιου θελήματος, διέλθωμεν τόν νοητόν Ιορδάνην και εισέλθωμεν εις την γην της επαγγελίας, εις την μετά θάνατον αιώνιον και αληθώς εύδαίμονα και μακαρίαν ζωήν. Καθώς δέ ό ύδατόσωτος Μωϋσης αρχηγός ενός λαοϋ, του Ιουδαϊκού, από της δουλείας του Φαραώ και των Αιγυπτίων απηλευθέρωσε τή θεία δύναμι τούς Ιουδαίους και εξήγαγε της Αιγύπτου και διά της Έρυθρας εισήγαγεν έν τῇ έρήμῳ οσω και ό γλυκύτατος Χριστός, ήγούμενος του Χριστιανικού λαοϋ, εξαγάγει τοϋτον της ψυχολετείας άμαρτίας και του φιλαμαρτήμονος και άμαρτωλοϋ βίου, και εισάγει εις την αιώνιον και πανακήρατον ζωήν. Τά τότε ήσαν σκιά και τύπος των νυν. Οί αιχ-

μάλωτοι δὲν ἀπελευθερῶνται ἂν μὴ πολεμηθῇ καὶ καταβληθῇ καὶ ἡττηθῇ ὁ ληστοκακοὺργος καὶ τύραννος, ὁ κατέχων τοὺς ἐν αἰχμαλωσίᾳ. Δὲν ἀπληθεροῦντο οἱ Ἑβραῖοι τῆς αἰχμαλωσίας καὶ σκληρῆς καὶ ἀτεράμνου δουλείας τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν σκληροτραχήλων καὶ θηροοργανωμένων Φαραὼ ἂν μὴ καταβάλλετο ὁ ἀλάστωρ Τύραννος διὰ τῶν δέκα μεγάλων ἐκείνων πληγῶν, ἂν μὴ κατεποντίζετο εἰς τὰ ὕδατα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Ἄλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἐξεληθόντων καὶ διασωθέντων διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀγωνισμένων πρὸς τὸν βαυκοπανοῦργον καὶ δικαιοπνίκτην Ἀμαλήκ καὶ τοὺς ἀλλοφύλους καὶ ἀλλογλώστους, οὐδεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας εἰμὴ Ἰησοῦς ὁ Νανῆ καὶ Χάλεθ ὁ τοῦ Ἰερωνί. Πάντες δὲ οἱ ἄλλοι ἔπεσαν ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ ἀφήκαν ἐκεῖ τὰ κῶλα αὐτῶν, διότι ἐγόγγυσαν κατὰ τοῦ Θεοῦ Σωτῆρος αὐτῶν, καὶ παρώργισαν Αὐτόν, διότι ἐπιλαθόμενοι τῶν πνευμάτων καὶ ὑπερραφράστων εὐεργεσιῶν Αὐτοῦ, καὶ ἀπολέσαντες τὴν μνήμην τοῦ Θεοῦ Ἰδανικοῦ εἰς τὸ ὅποιον ἐφέροντο, ἐπεθύμησαν τῶν σαρκῶδων καὶ κρομμύων τῆς Αἰγύπτου, ἐπιλήσμονες γενόμενοι τῶν κακώσεων καὶ τῆς ἀφορήτου πηχχολέπου καὶ δυσοῖστου δουλείας! Ἐζήτησαν τὴν ἐπάνοδόν των εἰς Αἴγυπτον, καὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ προῶσιν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, διότι φόβος ἄλογος καὶ ἀσύνετος κατέλαβεν αὐτοὺς μὴ τὰ ἐκεῖ χεῖροναι, φόβος ἀπιστίας καὶ ἀλογίας ἀταλαφρόνου! Κατερίθησαν λοιπὸν, ἵνα μηδεὶς τούτων τῶν ἐξεληθόντων τῆς Αἰγύπτου ἴδῃ τὴν ὄντως ὠραίαν γῆν τῆς Χαναάν, εἰμὴ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Νανῆ καὶ Χαλεθ ὁ τοῦ Ἰερωνί.

Ἄλλ' οὐδὲ ὁ Χριστιανικὸς Λαὸς θὰ ἀπληθεροῦται τοῦ νεητοῦ Φαραὼ ἂν μὴ ὁ πάγκλος καὶ πάντεχνος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος γενόμενος καταπολέμῃ τὸν ἀτεράμνον τύραννον τῶν ψυχῶν, καὶ κατέλῃ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ. Ἐπολέμησεν αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ πειραζόμενος καὶ ἐπὶ τοῦ Παντίμου καὶ Σεπτοτάτου Σακουρῶ ἀδίκους πάσχων, καὶ ἐνίκησεν αὐτὸν ἠριαμδεύσας διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν ζωοποιῶ καὶ σωτικῆς κόσμου Ἀναστάσεώς Του. Τὸν ἐπολέμησε καὶ τὸν ἐνίκησε τὸν πικρόνηρον, τὸν δοκησάθειον καὶ μισανθρωπώτερον Σατανᾶν—καὶ ὑπέδειξε τὸν τρόπον μὲ τὴν ὅποιον καὶ ἡμεῖς, οἱ λεγόμενοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ δὴ Ἕλληνας!—πρέπει νὰ πολεμῶμεν καὶ νὰ νικῶμεν! Ὅθεν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἀνακινιστοῦ καὶ Ἀναμορφωτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶνε α'.) σωτικὸν καὶ ἀπαλλακτικὸν ἀπὸ τῆς ψυχολέθρου ἁμαρτίας καὶ τῆς ἠθικῆς κακίας καὶ β'.) οἰκοδομητικὸν καὶ προοδευτικὸν εἰς τὴν οὐρνοπόρον καὶ μακαριουργὸν ἀρετὴν. Ἀλλὰ πῶς εἰμὴ ἀπελευθερῶνται τῆς βροτοκτόνου ἁμαρτίας, καὶ εἰσέρχονται εἰς τὸ στάδιον τοῦ ἠθικοῦ ἀγῶνος; δὲν νικῶσιν ἐν τῷ ἀγῶνι, καὶ δὲν εἰσέρχονται νικηταὶ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν! Δι' ἔλλειψιν πίστεως, δι' ἔλλειψιν λογικότητος καὶ συνέσεως δὲν ἀντέχουσιν εἰς τοὺς πειρασμοὺς τῶν θελήτρων ἢ τῶν φοβήτρων, καὶ ἐπιλαθόμενοι τῶν ὀπίσω τε καὶ πρόσω, τὰ μὲν πρόσω ὡς κακὰ καὶ ἐπιδραβῆ καὶ ἐπιζήμια εἰς αὐτοὺς νομίζουσι, τὰ δὲ ὀπίσω ὡς ἀγαθὰ, καὶ ὑπέλιμα, καὶ ἐπιζητοῦσι τὴν ἐπάνοδον αὐτῶν καὶ ἐπιστροφήν εἰς τὴν χώραν τῆς εὐπεριστάτου ἁμαρτίας καὶ τῶν κακῶν, ὡς εἰς χώραν εὐφροσύνης, εὐτυχίας,

εὐκλήριος καὶ μακαριότητος αὐτῶν! Καὶ ἐπιστρέφουσι τὰ ἀνδρονήπια καὶ νηπιόφρονα ταῦτα ὄντι ἐκεῖσε ἄδοξον ὄθεν ἐξήλθον ἐνδοξα, διεστραμμένην ἔχοντες τὴν συνείδησιν, καὶ γίνεται τὰ τούτων ἔσχατα τῶν πρώτων χεῖροναι! Ἐνθυμούμενοι τὰς τέρψεις τὰς ὕλικας εὐφροσύνας αὐτῶν, τὰ συμπόσια, τὰ ὕλικὰ κέρδη, τὰ σκόροδι καὶ κρόμμυα τῆς Αἰγύπτου, ἐπιστρέφουσιν ὀπίσω εἰς τὰ πρότερον καὶ συνεννοῦνται αὐτῆς μετ' ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἐγκατέλιπον πρότερον, καὶ ἀπ' ὧν ἀπεχωρίσθησαν, ἵνα ἐπαρμόσωσιν αὐτοὶ νόμον καὶ δικαιοσύνην, καὶ γίνωσι σωτήρες καὶ εὐεργεταὶ ἄλλων διὰ λόγων καὶ ἔργων δικαιοσύνης καὶ ἀγκυλώσεως! Ὅπισω ἐστράφησαν οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπιθυμήσαντες αὐτῆς κοινῆς καὶ ἔνωσιν μετὰ τῶν Αἰγυπτίων! Ὅπισω καὶ οἱ ἀπαρηναίμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν ἀσέβειαν καὶ εἰς τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας! Ἀπὸ τοῦ ἠθικοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς ψυχροσωτήρας ἀρετῆς ὑπὲρ τῆς αἰωνίου καὶ ἀλήτου ζωῆς εἰς τὰ ἔργα τῆς σατανοδόλου καὶ ἐωσφοροπνεύστου ἁμαρτίας, εἰς τὸ στάδιον τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῆς ἀρετῆς καὶ ὑπὲρ τῆς κακίας, ἀπὸ τοῦ αἰγληφόρου καὶ ἀγλαοκάρπου ὑπὲρ ἀληθείας ἀγῶνος εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ φανατισμοῦ φεθ, ἐπιστρέφουσι!

Τὸ ἔργον τοῦ Κιλλιλαμπέτου ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης ψυχεραστοῦ καὶ ψυχροσωστῆ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶνε ἀναπλαστικὸν τῆς καρδίας καὶ ἀναμυρωτικὸν τῆς διανοίας, εἶνε ἔργον ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς! Ὁ κοσμικὸς πλάστης καὶ κοσμοκόπος, Ἰησοῦς Χριστός, ἐκήρυξε τὸ ἀπόλυτον εἰς τὴν ἀλήθειαν σέβας καὶ τὸ καθήκον τοῦ θυσιάζεσθαι διὰ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ παντοῦργος καὶ πάντεχνος Χριστὸς ἐκήρυξεν, ὅτι ἡ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀγάπη εἶνε τὸ μέγιστον τῶν καθήκοντων ἡμῶν. Πᾶσα ἀγάπη ἡμῶν πρὸς ἄλλα ἀντικείμενα πρέπει νὰ κρίνηται κατὰ τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας. Ἀγάπη παρὰ τὴν ἀλήθειαν εἶνε μίσος πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἶνε ὁ ἀνώτατος, ὄρος τῆς κακίας! Ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦ παντέχνου καὶ πανεπιστήμου Χριστοῦ εἶνε ἐλεγκτικὸν τῶν κακῶν, καὶ τοῦ διὰ βολοβλαστοργητοῦ ψεύδους, καθὼς εἶνε καὶ φωτιστικὸν εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν, ὁ δὲ τοῦτο ἐργαζόμενος ὀφείλει νὰ ἐλέγχῃ τὰ κακὰ καὶ τοὺς κακοὺς καὶ νὰ λαλῇ ἀείποτε τὴν ἀλήθειαν ἐπικρινῶν τὰ ἀγαθὰ καὶ τοὺς ἀγαθοὺς. Εἶνε ἔργον ἀγάπης, διότι καὶ ὁ ἐλεγχὸς εἶνε προὐδὸν ἀγάπης, διότι γίνεται πάντοτε πρὸς τὸ ἀγαθόν. Ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν Χριστὸς, ὁδηγὸς εἰς ἡμᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν διὰ τοῦ ἠθικοῦ ἀγῶνος. Ὅφειλομεν ν' ἀκολουθήσωμεν Αὐτῷ, ἀπαρνούμενοι τὸ ἴδιον θέλημα, καὶ εἰς τὸ Ἐκείνου τελείως ὑποτασσόμενοι. Ἐάν, ἀδελφοί μου Ἑλληνορθόδοξοι, ἐβηματίσαμεν εἰς τὰ ἐμπρός, ἅς μὴ στραφῶμεν εἰς τὰ ὀπίσω. Ἄς μὴ ἐκπαινώμεθα ὅσα ἐγκατελίπομεν, ἐάν ταῦτα ἀληθῶς ἐγκαταλίπομεν, ἅς μὴ φιλοδοξήσωμεν δόξαν κενήν, ματαιάν, ἀνεμώλιον καὶ ἀνεμοφθόρον δι' ἣν ἐλεεινολογοῦμεν ἐκείνους τοὺς συγκατανευσιφάγους, οἵτινες ἐπεδίωκον αὐτὴν δι' ἐκλιπαρήσεων καὶ χρημάτων! Ἄς μὴ συνταυτισθῶμεν μετ' ἐκείνων, οὗς ἠλέεγομεν ἐπὶ παρανομίαις αὐτῶν τ' αὐτὰ ἡμεῖς πράττοντες. Ἄς μὴ παύσωμεν πρὸς ὄλους συμβουλευτικοί, φωτιστικοί καὶ ἐλεγκτικοὶ πρὸς τοὺς ἀντιδιατεθιμένους εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐπιτιμητικοί. Μὴ ἐπιζη-

τώμεν δόξαν άλλην εἰμὴ τὴν δόξαν τοῦ φιλανθρωποποτάτου καὶ υπεραγάθου Θεανθρώπου Χριστοῦ, καὶ ἔνταυθα δόξαζεται τὸ δυνάμις μέγα δόγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν ἀποθνήσκωμεν ἡμεῖς εἰς τὸ καθήκον! Ἄλλ' ἐὰν ἐγκαταλείπωμεν τὸ καθήκον ἐξ ἀνθρωπαρεσκείας, ἐξ ἰδιοτελείας, ἐξ ἀνθρωποφοβίας, ἐκ κενοδοξίας, ἐκ νηπιωφροσύνης καὶ ἀταλαφροσύνης, ἐὰν προσκυνῶμεν τῷ δοκιοθέῳ, ἀντιχρίστῳ καὶ μεγάλῳ Ἀρχιτέκτονι τοῦ σύμπαντος Σατανᾶ ἢ Διαβόλου διὰ τὴν ἀπόλαυσιν ματαιίας καὶ ἀνεμοφορήτου δόξης, φθαρτῆς καὶ ρεούσης δόξης ἀτιμάζομεν ἄρα τὸν Λυτρωτὴν καὶ Ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν Χριστόν, καὶ τὸ πάμεγα ἔργον αὐτοῦ καὶ ἀποδοκιμαζόμεθα ὑπ' αὐτοῦ ὡς νόθοι, καὶ κίβδηλοι.

Ὁ πρόανκχος καὶ πραιοῦνιος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε ἡ Ἀλήθεια καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ λόγος καὶ πᾶσα ἀλήθεια, καὶ πᾶς λόγος ἀληθῆς ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέουσι. Δὲν εἶνε χρεῖα νὰ ζητῶμεν ἂν αὕτη ἡ ἐκείνη ἡ ἀλήθεια περιέχεται αὐτολεξεῖ εἰς τὸ ἰερόπεμπτον καὶ θεόπνευστον Εὐαγγέλιον, ἵνα τὴν ἀπασηθῶμεν, τὴν ὑποστηρίξωμεν, διότι πᾶσα ἀλήθεια ἐκ τοῦ λόγου ἐκπηγάξει, καὶ ἐννοία καὶ εὐσεία περιέχεται εἰς τὸ παγκοίνως πάνσοπον ἱερώτατον Εὐαγγέλιον, καὶ ἐὰν δὲν περιέχεται αὐτολεξεῖ! Πάσης ἀληθείας γεννήτωρ ὁ πάνσοφος καὶ παγγνώστης λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ πρέπει πᾶσαν ἰδέαν, καὶ πάντα λόγον νὰ ἀνακρίνωμεν καὶ βασανίζωμεν πρὸς τοὺς ἐγνωσμένους λόγους τοῦ πανεπιστήμονος καὶ παντεχνήμονος Χριστοῦ, ἐὰν συνάδῃ ἢ διαφωνῇ. Αἱ ἀλήθειαι τῆς ἐπιστήμης εἶνε ἀλήθειαι τοῦ Χριστοῦ, ὅς προερχόμεναι ἐκ τῆς κυλευράτου Σοφίας τοῦ ὄντοποιου καὶ κοσμοπλάστου καὶ παντάρχου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ κλάδου τῆς αὐτῆς Σοφίας, ἧτις κατεργάσατο πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ σοφίαν. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ὑπάρχει εἰς μόνον τὰς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ αὐτολεξεῖ περιεχομένης ἀληθείας, ἀλλ' εἰς πᾶσαν ἀλήθειαν, διότι πᾶσαι αἱ ἀλήθειαι ἐξ αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ὀδηγοῦσιν! Ὁ δὲ τὴν ἀλήθειαν παρνοῦμενος δι' ἰδιοτέλειαν, δι' ἀνθρωπαρέσκειαν, δι' ἀγάπην ἀνθρωπίνης δόξης καὶ προφασιζόμενος, οὗτι δὲν ἠρνήθη ἀλήθειαν τῶν Ἁγίων Θεοδωρήτων Γραφῶν, εἶνε ψεύστης καὶ ὑποκριτής, ἢ πλάνος, ἢ πεπλαμένος πλάνος.

Τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶνε συνηγορία ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ κατὰ τοῦ ψεύδους, εἶνε ὁμολογία τῆς ἀληθείας τῆς αὐτοθυσίας, τῆς ἰδίας ἡμῶν ζωῆς, εἶνε ἔργον οὕτω θεόκρυστον καὶ κοσμοσιωτήριον. Τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶνε ἔργον προνομιούχου τινὸς τάξεως, ἀλλὰ παντὸς λογικοῦ, ἠθικοῦ, ἀρχικοῦ καὶ ἐλευθέρου ὄντος ἀνδρός, γυναικὸς μεγάλων καὶ μικρῶν. εἶνε ἔργον τὸ ὅποιον βλοῦς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καθιστᾷ ἱερεῖς καὶ βασιλεῖς, ὁσίους καὶ δικαίους. Εἶνε ἔργον διὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους. «Ὁς δ' ἂν ποιῆσῃ καὶ διδάξῃ οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν» λέγει ὁ Ἰησοῦς. Ἄλλ' ὁ ποιῶν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ εἶνε δίκαιος, εἰρηνικὸς καὶ ἀγαθὸς καὶ οὐκ ἠφαιστωδὸς καὶ ἀσεβής. Ὁ δὲ διδάσκων γνησίως τὴν ἀνθρωποσωτηρίαν ἀλήθειαν καὶ ὑπὲρ αὐτῆς θυσιάζομενος εἶνε ὄντως ἅγιος! Δὲν γίνεται ρίψασπις καὶ προδότης ἀμοιδοιοθαυμαστῆς ἢ συγκατανευσιφάγος, δὲν ἐκπίπτει τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ καθήκοντός του! Λοιπὸν τίς ὁ μέγας; ὁ ἀληθῆς

μέγας; Ὁ δίκαιος ἄρα καὶ ὁ αὐτοθυσιαστικῶς ὑπὲρ ἀληθείας ἀγωνιζόμενος, ἦτοι ὁ πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς ἅγιος. Τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μορφῶναι τοὺς δικαίους καὶ τοὺς εἰλικρινεῖς καὶ εἰρηνοποδοὺς καὶ φιλαλήθεις καὶ τοὺς ἁγίους, διότι καλλιεργεῖ τὴν διάνοιαν αὐτῶν, καὶ τὴν καρδίαν καὶ ἀποβάλλει ἀπὸ μὲν τῆς διανοίας τὰς δεισιδαιμονίας, τὰς προλήψεις, τὰς πλάνους, τὰς κακοφροσύνας καὶ σατανοδοξίας ἀπὸ δὲ τῆς καρδίας τὸν ἐπάρτατον ἐγωϊσμόν, τὴν θεοστύγην φιλαυτίαν, τὴν ἰδιοτέλειαν, τὴν κενοδοξίαν, τὸ αἰσθημα πρὸς τὴν διακνήν ματαιότητα! Τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀνοῦσθαι τὴν διάνοιαν ἀπὸ τοῦ δημώδους χριστιανισμοῦ τῶν συμβολικῶν παραστάσεων καὶ τῶν τύπων εἰς τὸ εἶναι καὶ τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὸν πραγματικὸν Χριστιανισμόν καὶ τὴν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρείαν τοῦ ἐν Τριάδι Ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Οἱ ἔννοιαι τοῦ ἀληθινοῦ Χριστιανικοῦ ἔργου ἴ. ὄντες καὶ ἔχοντες καὶ ὑγιῶς ἄρα βλέπουσι, καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν καλλιεργοῦσι καλῶς καὶ αἰσθημάτων ὄντως ὕψηλῶν καὶ εὐγενῶν ταύτην πληροῦσι, διότι γινώσκουσι τὴν ἀλήθειαν καὶ δι' αὐτῆς προλήψεων καὶ παθῶν ἀπελευθεροῦνται καὶ ὀδηγοὶ ἀπλανεῖς εἰς ἄλλους γίνονται καὶ τὴν ἀλήθειαν διδάσκουσιν ἀπλανῶς. Πρὸς τὸ ἀνώτερον, ἄδουτον καὶ ἀνέσπερον φῶς λοιπὸν, πρὸς τὸ ἐριαυγὲς φῶς καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ ἔργου τοῦ αὐτοφώτου καὶ φωτοῦργου Χριστοῦ ἃς στρέψωμεν διάνοιαν καὶ καρδίαν πάντες οἱ θέλοντες τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν καὶ τὴν κληρονομίαν τῆς αἰωνίου καὶ ἀπεράντου ζωῆς, διότι μόνον διὰ τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ ἀληθῶς θὰ εὐδαιμονήσωμεν καὶ τὴν ἀγήρω καὶ αἰώνιον ζωὴν θὰ κληρονομήσωμεν!

Ἀθήνησι 22—10—29

Δρ. ΞΕΝ. Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
(Ἴατρος)

Ο ΑΜΒΩΝ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τὴν ἀπὸ 10—16 Νοεμβρίου ἐβδομάδα μιὰ παγκόσμιε Χριστιανικῆ Ὀργάνωσις ἔχει ὀρίσει γιὰ ὅλα τὰ μέλη τῆς ποῦ θρῖσκονται σκορπισμένα σὲ ὅλον τὸν κόσμον γιὰ «ἐβδομὰ διὰ προσευχῆς» καὶ φυσικὰ καὶ τὰ παιδιὰ ποῦ ἀνήκουν σ' αὕτη τὴν Ἀδελφότητα προσεύχονται γιὰ τὰ παιδιὰ ὄλων τῶν ἄλλων Χωρῶν. Ἀπ' αὐτὸ πέρνω ἀφορμὴ, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ξαναγυρίζοντας στὸν ἀγαπημένε μου ἀμβῶν ἄς, ὅστερα ἀπὸ μιὰ ἀναγκαστικὴ ἀπουσία τόσων μηνῶν, γιὰ νὰ σᾶς πῶ σήμερα μερικὰ πράματα ποῦ πολλὰς φορὰς ἔχουν ἀπασχολήσῃ τὴ σκέψη μου καὶ ποῦ πολὺ συχνὰ μὲ κάνουν νὰ ξεχνῶ τὸν ἑαυτό μου καὶ ποῦ μ' ἔκαμαν ν' ἀπουσιάσω τόσο καιρὸ τώρα ἀπὸ τὸ δῆμα αὐτό.

Παιδιά, ὄλα σᾶς εἶσθε ἐλεύθερα καὶ πολλὰ ἀπὸ σᾶς ἔχουν κάθε εὐκαιρία γιὰ μιὰ ἀνώτερη προπαρασκευὴ καὶ ἐντελῶς ξέγονιαστα μποροῦν νὰ φροντ

σων για ένα καλύτερο μέλλον. Η μεγάλη καταστροφή όμως που έπληξε τον κόσμο είχε αιματοκυλίσει δλόκληρο σχεδόν τον κόσμο άφηκε δυστυχία άπέρπλητη σε αναρίθμητες φτωχές άθλιες μικρές σάν και σάς ύπάρξεις που έχουν τα ίδια δικαιώματα με σάς για τή ζωή και που θέπρεπε νάχουν τις ίδιες με σάς ευκαιρίες για να αναδειχθούν. Παιδιά όρφανά, με τέ άκρα του πόνου παγωμένα στα μάγουλα άπ' τήν μαύρη κρυάδα των παιδιών άγριας πείνας, γίνονται σκλάβοι για ένα κομμάτι ψωμί, προσφυγόπαιδα άπ' τήν άνταλλαγή των πληθυσμών κι' άπ' τό μαυρο μαχαίρι των πολέμων, διωγμένα με τις χειρότερες έντυπώσεις άπ' τόν πολιτισμό της εποχής μας, χτυπιάζουν μέσα σε άθλιες καλύβες σε μιá έλεεινή άτμόσφαιρα κκομοιρίας και μικροβίων. Από πόσα δέν λείπει τό τρυφερό χάδι της μάνας και πόσα δέν μαθαίνει ή έλλειψις ενός στοργικού χαμόγελου του πατέρα! Πόσα παιδάκια, κι' αυτά άκήμη που έχουν τους γονείς των δέν ζούν τις πικρότερες ώρες στα σπίτια τους μέσα, γιατί ή έννευρισμένη άπό τήν ταλαιπωρία μένα και ό τσοκισμένος άπό τή διοπάλη πατέρας δέν έχουν τόν καιρό ν' άσχοληθούν μ' αυτά! Μιας ά πέραντης χώρας τα παιδιά κινδυνεύουν άπό τήν πείνα, άπ' τήν ταλαιπωρία κι' άπό τα νύχια ανθρώπων που σε τίποτα δέν πιστεύουν και ζητούν να τους ξεριζώσουν ή, κι' άν έχουν ευγενικότερο μέσα στην καρδιά. Χιλιάδες παιδιών γυρίζουν στους δρόμους άπροστάτευτα και κινδυνεύουν άπό στιγμή σε στιγμή να γίνουν θύματα του πειδι τρομερο έκφυλισμοσ. Άλλα παιδιά δουλεύουν όλη τήν ήμέρα δια να κερδίσουν μερικά ψίχουλα ψωμί, πολλά άπ' αυτά μέσα στις χειρότερες και άκαταλληλότερες για τήν ηλικία των συνθήκες, και μέσα σε άπειρους πειρασμούς αγωνίζονται για ν' άποκτήσουν σταθερές άρχές.

Είναι μερικά χρόνια τώρα που άρχισε παντού, και στον τόπο μας, μιá ζώηρη κίνηση για τήν προστασία των παιδιών, που έρχεται άντιμέτωπη σε όλα αυτά τα κακά που περιστασιάζουν τις τριφερές ύπάρξεις, που θά είναι οι άυριανοί πολίτες σ' όλα τα κράτη της γης.

Άς εύχαστε τήσως το Θεό για τή καλύτερη θέση που έχει ό καθένας μας: για τήν πρόσδο που σημειώνεται σ' όλον τόν κόσμο στα ζητήματα της προστασίας του παιδιού, για τα διάφορα άσπυλα και τα διάφορα άτομα που έχουν άπειρωθή σ' αυτή τήν έργασία, σ' όποιονδήποτε μέρος της γης και άν υπάρχουν.

Άς προκλιεσως τόν υορκανο μας! Πατέρα να προστατεύη τ' άπροστάτευτα, να ντύση τα γυμνά να δοηθήση τα άδούθητα, να συμμαζέψη τα περιπλανημένα, να κρηγορήση τα λυπημένα παιδιά και να τους στείλη τήν άχρδα της άγάπης Του. να θερμάνη τα ευγενικότερα σπέρματα των άθων καρδιών των να εύλογήση τήν έργασία που γίνεται για τα παιδιά, να διώξη κάθε εμπόδιο άπ' έμπρός άπ' τους έργάτες της, να φωτίση τας Κυβερνήσεις, τους Γονείς, τους Δασκάλους και να πολλαπλασιάση τας καρδιές που πονούν άληθινά και τα πόδια που τρέχουν για τή σωτηρία της παιδικής ηλικίας: να έμψυχήση, να θερμάνη, να φωτίση τό ένδιαφέρον μας για τήν έργασία αυτή.

Άς έξομολογηθώμεν ένώπιον του Θεού κάθε

κρυφό μας πόνο που θέλει κρηγοριά, κάθε έλλειψη μας που θέλει διορθωση, κάθε άδυναμία μας που δέν μας άφίνει να έργασθουμε άποτελεσματικά: να χρησιμοποιήσωμε τας περιστάσεις να κερδίσωμε τους έαυτούς μας και να γίνωμε άγγελιο σωτηρίας για όλα τα γύρω μας παιδιά, πραγματικοί έργάτες μέσα στην παγκόσμιον κίνηση για μιá καλύτερη ζωή.

* *

Όλων των Έθνών τ.δ. κόσμος τα παιδια έγένοντο πνευματικά αυτή τήν εβδομάδα μπροστά σ' Εκείνον που έγινε παιδι για να διδάξη τή νέα ζωή στους ανθρώπους και που άγάπησε τόσο τα παιδιά, σε κανέναν άλλος θρησκευτικό άρχηγός. Δέν μπορεί να ύπάρξη καλύτερη προπαγάνδα για τήν Ειρήνη και ώραιότερη συνεργασία για τή συνεννόηση των λαών και δέν μπορεί να βρεθή ειρήνη σταθερότερη και πραγματικότερη άπό τήν ειρήνη που δίνει ό Χριστός, άπό τήν ειρήνη που ένωσε ο Ίδιος ο Χριστός «ειρήνην άφήημε υμίν, ειρήνην τήν έμην διδωμε υμίν» ού κτωίς ό κόσμος δίδωαι, έγώ δίδωαι υμίν». Δέν ύπάρχει ώραιότερο πράγμα άπό τό να φαντασθή κανείς έκατομμύρια παιδιών με διαφορετική καταγωγή, διαφορετική ιστορία, διαφορετική γλώσσα, διαφορετικό χρώμα, διαφορετικά έθιμα, διαφορετικό έκκλησιαστικό δόγμα ν' άποτελοούν ένα μεγάλο σύνολο σφραγισμένο μ' ένα όνομα, που τό άκουσμά του τους κάνει όλους να ξεχονουν τας διαφορές των και να βρίσκουν τό κλειδί της συνεννόησης των. «Ίητους Χριστίς» σ' όποιονδήποτε γλώσσα κι' άν ειπωθή τδνομέ Του, τήν ίδια σημασία έχει για όσους Τόν έχουν γνωρίση πραγματικά κι' είναι ικανό όχι μονάχα να λύση τους πάγους της κάθε μιας άδιαφορίας, μα και ν' άνάψη πυρκαϊά δλόκληρη ένθουσιασμοσ και άγάπης. Πρό πάντων μένει στις άδολες νεανικές ψυχές.

Η κίβιά! Ό αϊματοκυλισμένος κόσμος γυρεύει τώρα τήν ειρήνη. Όσοιδήποτε συνθήκες, συνεννήσεις, συνέδρια, δέν θεωρούνται άρκετά για τόν μεγάλο ειρηνιστικό σκοπό, γιατί κάτω άπ' τα εύμοφα λόγια και τα καλοτυπωμένα χρυσόχαρτα κκοιμονται κάποτε πάθη και συμφέροντα που εύκολα μπορούν να ξυπνήσουν στο πρώτο χτύπημα του διαπειουδηποτε έγωισμοσ. Άν δέν καλλιεργήσωμε τις ψυχές μας, σε βαθμό που όλοι νάμαστε πρόθυμοι ν' άναγνωρίσωμε τό δικιο του άλλου και να χτυπήσωμε τό άδικο τό δικό μας, θά ύπάρχη πάντα ή «σπίθα στη στάχτη κκοιμένη» και τό έλαφρότερο φύσημα θά κκοιπήση ν' άνάψη πυρκαϊά. Μα ή καλλιεργεια αυτή των ψυχών μας σημαίνει: μιá βαθειά έσωτερική άναγέννηση, μιá τέλεια έσωτερική μεταβολή, που μονάχα σ' εκείνους άγγύστα ύποτάσσονται στο έλλημη του Θεού μπορεί να πραγματοποιηθή. Μόνο «ή βασιλεία του Θεού» θά κκοιπήση ή βασιλεία των ανθρώπων, μα «βασιλεία του Θεού» θά πη τό ίδιο τό «θέλημα» Του. «έλλθέτω ή βασιλεία σου, γεννηθήτω το θέλημά σου ως έν ούρανών και επί της γης».

Άς επαναλάβωμε με πίστι τα τελευταία αυτά λόγια, που είναι κκοιμένα άπό τήν προσευχή που μας άφηκε για ύπόδειγμα αυτός ό Ίδιος ό Χριστός, κι' άς τα ένώσωμε με τήν προσευχή όλων των

ἄλλων παιδιῶν τοῦ κόσμου καὶ μὲ μιά ἀμετάτρεπτη ἀπόφαση νὰ προσπαθῶμε νὰ εἰρηνεύσωμε πρῶτα μὲ τοὺς ἐαυτούς μας, νὰ γίνωμε εἰρηνικοὶ μὲ τοὺς διπλανούς μας, νὰ κάνωμε κάθε τι ποῦ ἐξυπηρετεῖ τὸ μεγάλο σκοπὸ τῆς παγκόσμιας εἰρήνης. Ἄς μὴ ξεχνῶμε ποτὲ πῶς δὲν θ' ἀλλάξῃ ὁ κόσμος, ἂν δὲν ἀλλάξουν ἐκεῖνοι ποῦ ἀποτελοῦν τὸν κόσμον, καὶ πῶς μέσα σ' αὐτοὺς βρίσκετε καὶ ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς.

Ἄθῆναι 14 Νοεμβρίου 1929

ΕΜΜ. Γ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ Α΄. Κύριε Διευθυντά τῆς «**Νέας Ζωῆς**».

Θὰ ἐπεθύμουν τὴν γνώμην σας ἐπὶ τῶν ἐξῆς : Ὡς γνωστὸν τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς γεννήσεως παιδίου καλεῖται ὁ ἱερεὺς ἵνα εὐχηθῇ εἰς τὴν λεχῶ. Αἱ εὐχαι τὰς ὁποίας ἀναγινώσκει τότε εἶνε καθιερωμέναι εἰς τὸ λεγόμενον «**Εὐχολόγιον**», Μία ἐξ αὐτῶν μεταξὺ τῶν ἄλλων λέγει, «**Αὐτός καὶ τὴν παροῦσαν δούλην σου τὴν τέξασαν σήμερον τὸ παρὸν παιδίον, ἐλέησον καὶ συγχώρησον τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια αὐτῆς, πταίσματα καὶ διεφύλαξον αὐτὴν ἀπὸ πάσης τοῦ δικόλου τυραννίδος καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς τεχθὲν νήπιον διατήρησον ἀπὸ πάσης φαρμακείας, ἀπὸ πάσης χαλεπότητος, ἀπὸ πάσης ζάλης τοῦ ἀντικειμένου, ἀπὸ πνευμάτων πονηρῶν ἡμερινῶν τε καὶ νυκτερινῶν**»—ἄλλη εὐχὴ λέγει ἄλλα : «**... ὁ γινώσκων τὴ ἀσθενῆ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, συγχώρησον τῇ δούλῃ σου καὶ παντὶ τῷ σῶμα ᾧ ἐγεννήθη τὸ παιδίον, καὶ τοῖς ἀψυκμένοις αὐτῆς καὶ τοῖς ἐνθὺς εὐοισκομένοις πάσιν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς συγχώρησον**». Οὕτως εἰς τὰς εὐχὰς αὐτὰς παρίσταται ἡ τέξασα γυνὴ ὡς ποιήσασα ἁμαρτίαν μεγάλην! — ἐπίσης ὡς εὐοισκομένη εἰς μεγάλον κίνδυνον δὲ ὑποστῆ αὐτὴ τε καὶ τὸ βρέφος τὴν ἐπίθασιν τῶν ναϊμόνων, ἡμερινῶν τε καὶ νυκτερινῶν! Ἄλλὰ καὶ οἱ παραστάντες καὶ ἀψάμενοι τῆς τεξάσης θεωροῦνται ὡς ἔνοχοι κακῆς πράξεως, ἐφ' ᾧ καὶ ζητεῖ ἡ εὐχὴ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ ὁ Θεός.—Εἰς ἄλλην εὐχὴν, ἣν ὁ ἱερεὺς ἀνγινώσκει εἰς τὴν μητέρα μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν 40 ἡμερῶν (ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου) λέγει : «**Ἀπόπλυνον αὐτῆς τὸν ρύπον τοῦ σώματος καὶ τὸν σπῆλον τῆς ψυχῆς, ἐν τῇ συμπληρώσει τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν, ἥτοι παρίσταται ἡ γέννησις τοῦ παιδίου ὡς κατασπιλώσασα τὴν μητέρα**». Ἦδη ἐπεθύμουν νὰ μάθω πόθεν ἐπήγαγον αὐτὰ καὶ ἰδέαι, ὅτι, ἡ γέννησις τοῦ παιδίου εἶνε ἁμαρτία, εἶνε σπῆλος διὰ τὴν μητέρα, ἀκόμη δὲ καὶ ἁμαρτία διὰ τοὺς παρκαστάντας εἰς τὴν γέννησιν.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ :—Ἡ πρόσκλησις τοῦ ἱερέως τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου, ἴνα εὐχηθῆ εἰς τὴν λεχῶ, ἡ μεταφορὰ τούτου τὴν ὀγδόην ἡμέραν εἰς τὸν ναὸν ἵνα εὐχηθῆ εἰς αὐτὸ ὁ ἱερεὺς καὶ τοῦ δοθῆ τὸ ὑπὸ τῶν γονέων ἀρεστὸν ὄνομα (νὰ ἐκκλησιαστικῇ κοινῶς), ἡ μετάδοσις τῆς μητρὸς φερού-

σης καὶ τὸ βρέφος τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν (ἀπὸ τῆς γεννήσεως) εἰς τὸν ναὸν διὰ νὰ τῆς εὐχηθῆ ὁ ἱερεὺς (νὰ σαραντίσῃ), εἶναι ἀντιγραφαι πισταὶ τῆς Ἰουδαϊκῆς συνθηθείας, εἶνε συνέχισις τῶν διατάξεων τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου. Κατὰ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον ἡ λεχῶ ἐκρίνετο ἀκάθαρτος ἐπὶ 40 ἡμέρας ἐν περιπτώσει γεννήσεως ἀρρενος καὶ 80 ἡμέρας ἂν ἐγεννᾶτο θηλυ. Ἐπίσης ἐλογίζετο ἀκάθαρτος καὶ πᾶς ὅστις ἤθελεν ἐγγίσει αὐτὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς αἱμορροίας αὐτῆς : «**Γυνὴ ἂν τέκῃ ἄρσεν, ἀκάθαρτος ἔσται καὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας καθήσεται ἐν αἵματι ἀκαθάρτῳ αὐτῆς. Παντὸς ἀγίου οὐχ ἄψεται καὶ εἰς τὸ ἁγιαστήριον οὐκ εἰσελεύσεται ἕως ἂν πληρωθῶσιν αἱ ἡμέραι καθάρσεως αὐτῆς. Ἐὰν δὲ τέκῃ θηλυ ἀκάθαρτος ἔσται ὀγδοήκοντα ἡμέρας**» Λευιτ. ιβ'. 1—6. **Εἶνε ἀπολύτως ἀδικαιολόγητος ἡ διατήρησις τῶν Μωσαϊκῶν κριτῶν δικτάξεων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἥτις διακηρύττει μεγαφῶνως καὶ πολὺ ὀρθῶς ὅτι : «**παρῆλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου τῆς Χριστεὸς ἐλθοῦσης**».**

«**Ὁ Νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιοθῶμεν**» καὶ ὁ Νόμος εἶχε σκιά τῶν μελλόντων ἀγαθῶν οὐχὶ δὲ αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῶν πραγμάτων» (Γαλατ. γ'. 24, 25 Ἐβρ. ι'. 1) «**Ἐλθοῦσης δὲ τῆς πίστεως, οὐκέτι ὑποπαιδαγωγῶν ἐμεν**» λέγει ὁ Ἀπόστολος (Γαλατ. γ'. 25). Ἡ «**εἰκὼν δὲ τῶν πραγμάτων**» εἶνε ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια, ἥτις ἐγένετο ἡμῖν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὰς ὁποίας ὑπετύπου καὶ ἀπεικόνιζεν ὁ διὰ τοῦ Μωσέως δοθεὶς νόμος (Ἰωάν. α'. 17).

Διὰ τῆς ὅλης ὁμοῦς τελετουργικῆς διατάξεως τοῦ νόμου, ὡς περιγράφεται εἰς τὸ ιβ'. κεφάλαιον τοῦ Λευιτικοῦ, περὶ καθαρισμοῦ τῆς τεκούσης λεχοῦς καὶ τοῦ τεχθέντος βρέφους, διὰ τῆς θυσίας ἐνιαυσίου ἄμνου, ἡ (ὑπὸ τῶν πτωχῶν) διὰ τῆς θυσίας ζεύγους τρυγόνων ἢ νεοσσῶν περιστερῶν (Λευιτ. ιβ'. 6—8) ὡς προσφοράς περὶ ἁμαρτίας, παρίσταται ὅτι ὁ ἄνθρωπος, συνεπεῖα τοῦ μοιῆματος τῆς ἁμαρτίας εἶνε «**ἐκκάθαρτον ὄν**» ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ ἔχει ἀνάγκην τοῦ αἵματος τῆς ἐξιλεώσεως, ὅπως καθαρῶσθῃ. (Λευιτ. ιβ'. 7). «**Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομιαῖς συνελήφθη καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκύτηέ με ἡ μήτηρ μου**» λέγει ὁ ψαλμῶδς. (Ψαλμ. ν'. 5). «**Πῶς δύναται νὰ εἶνε καθαρὸς ὁ γεγεννημένος ἐκ γυναικός :**», λέγει ὁ Ἰωδ (κε'. 4). Οὐδὲν δὲ ἔργον, οὐδεμία εὐχὴ ἢ δέησις, ἡ τελετὴ, ἡ ὀτιδήποτε ἄλλο ἠδύνατο νὰ καθάρσῃ τὴν τεκούσαν καὶ κάμῃ αὐτὴν ἄξιαν νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ ἁγιαστήριον, ἐκτὸς τοῦ αἵματος καὶ τῆς δι' αὐτὸ ἐξιλεώσεως (Λευιτ. ιβ'. 4, 8), ὅτι δὲ ἠλέθευεν ἡ εἶχεν ἄξιαν διὰ τοὺς Ἑβραίους ὑπὸ νόμον τυπικῶς, ἀληθεύει καὶ ἔχει ἀξιαν δι' ἡμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς πραγματικῶς, ὡς χάρις καὶ ἀλήθεια γενομένη εἰς ἡμᾶς διὰ τοῦ Χριστοῦ, τὸν Ὅποιον ἐν παντὶ ἐξεικονίζει ὁ Νόμος. Ἡ ἀλήθεια δὲ τοῦ τύπου εἶνε ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ἰσοῦ τοῦ Θεοῦ ἐκαθάρισε καὶ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας (Ἰωάν. α'. 7, 9), ὅτι τὸ αἷμα αὐτοῦ, ὁ θάνατος αὐτοῦ, τὸν ὅποιον ὁ Πιτὴρ διὰ τὴν εἰς αὐτὸν μέχρι θανάτου ὑπακοὴν θεωρεῖ τὴν μόνην διὰ τὴν ἁμαρτίαν ἐξιλέωσιν, καὶ τὸ μόνον ἀντίλυτρον διὰ τὴν ἁμαρτίαν

καθαρίζει την συνείδησιν ἡμῶν ἀπὸ παντὸς νεκροῦ ἔργου. «Τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καθαρῶς τὴν συνείδησιν ἡμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι». (Ἑβρ. θ'. 14.) ὅτι ὁ Θεὸς ἐκαθάρισεν τὰς καρδίας ἡμῶν διὰ τῆς πίστεως (Πράξ. ιε'. 10). Συνεπῶς ἐὰν ὁ Θεὸς θεωρῇ **καθαρούς** τοὺς πιστευόντας, τοὺς ἐμπιστευομένους εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἐξελείψεως, τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσεν ὁ Υἱὸς Αὐτοῦ διὰ τοῦ σταυρικοῦ Του θανάτου, καὶ οὐχὶ **ἀκαθάρτους** ὡς τοὺς (ἔθραυσε) τοὺς ὑπὸ τὸν νόμον. **οὐδεὶς ρύπος, οὐδεὶς σπῆλος, οὐδεμὴ ἀκαθαρσία ψυχῆς καὶ σώματος** ὑπάρχει εἰς τὴν τίχτουςαν ἢ τὸ νεογεννηθέν, τὰς ὁποίας ἡμεῖς θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἀποπλύνωμεν δι' εὐχῶν. Ἐπίσης εἶνε πλάνη οἰκτρὰ τὸ νὰ νομίζωμεν ἢ πιστεύωμεν ὅτι τὰ πονηρὰ πνεύματα εἶνε ἔτοιμα νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ νηπίου. Τοιοῦτόν τι δὲν δύναται νὰ συμβῇ καὶ ἐπομένως ὁ φόβος εἶνε ἀστήρικτος.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ Β'. Πρὸ τοῦ βαπτίσματος ἀναγινώσκοντες εὐχαὶ («εὐχαὶ εἰς κατηχούμενον»), ἐν αἷς παρίσταται τὸ δρέφος πλῆρες δαιμόνων (λεγέωνων πολλῶν) καὶ διὰ τῶν εὐχῶν αὐτῶν ἐπιδικᾶται, ἢ ἐξέλαστος καὶ ἀπομάκρυνσις τούτων ἵνα ἀηλλαγμένον οὕτω τὸ δρέφος βαπτισθῇ. Ἴδου μέρη τῶν εὐχῶν αὐτῶν: «Ἐπιτιμᾶ σοι Κύριος, διάβολε... Αὐτὸς γὰρ καὶ νῦν ἐπιτάσσει σοι δι' ἡμῶν. Φοβήθητι, ἐξελθε, καὶ ἀναχώρησον ἀπὸ τοῦ πλάσματος τούτου καὶ μὴ ὑποτρέψῃ, μηδὲ ὑποκρυβῆς ἐν αὐτῷ, μηδὲ συναντήσῃς αὐτῷ, ἢ ἐνεργήσῃς, μὴ ἐν νυκτί, μὴ ἐν ἡμέρᾳ, ἢ ἐν ὄρῳ, ἢ ἐν μεσημβρίᾳ· ἀλλ' ἀπελθε εἰς τὸν ἴδιον τάρταρον.... Ἐξελθε καὶ ἀναχώρησον ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου θέντος νεοσυλῆκτου στρατιώτου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἐξελθε καὶ ἀναχώρησον ἀπὸ τοῦ πλάσματος τούτου σὺν πάσῃ τῇ δυνάμει καὶ τοῖς ἀγγέλοις σου. Ἐξελθε καὶ ἀναχώρησον ἀπὸ τοῦ πρὸς τὸ ἄγ.ον φῶτισμα εὐτρεπισμένου.... Σύζευσον τῇ ζωῇ αὐτοῦ ἄγγελον φωτεινόν, ρυθμιζόμενον αὐτὸν ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἀντικειμένου ἀπὸ συναντήματος πονηροῦ, ἀπὸ δαιμονίου μεσημβρινοῦ, ἀπὸ φαντασμάτων πονηρῶν». Μετὰ τοὺς ἐξορκισμοὺς αὐτοὺς ὁ ἱερεὺς ἐμφυσῶν τὸ παιδίον, τελεσιγραφικῶς λέγει: «Ἐξέλασον ἀπ' αὐτοῦ πᾶν πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον πνεῦμα, κεκρυμμένον καὶ ἐμφωλεσθὸν αὐτοῦ τῇ καρδίᾳ».

Πόθεν αὐταὶ αἱ παράδοξι ἰδέαι; Πόθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα, ὅτι πᾶν γεννώμενον παιδίον εἶνε κατοικητήριον τῶν δαιμόνων;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.— Αἱ εὐχαὶ καὶ ἐξορκισμοὶ οἱ δὲ πῶς ἀναγινώσκονται ὑπὸ τοῦ ἱερέως πρὸ τῆς βαπτίσεως εἰς τὸ παιδίον, πράγματι οὕτως ἔχουσι, καὶ αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἀναφέρετε λέγουσιν. Εἶνε προϊόντα ζωλοτικῆς μὲν διαθέσεως, — ἀλλ' ἀπόρροιαὶ ἀγνοίας μεγάλης τῆς ἐν Χριστῷ οἰκονομίας, καὶ οὐκ ἐξ ἐπιγνώσεως βατολογίας. Οὐδεὶς δαίμων ἐνοικεῖ ἐντὸς τοῦ νεογεννητοῦ πλάσματος τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὐτοὶ οἱ δαίμονες θ' ἀποροδοῖ πῶς ζητεῖται νὰ ἐκδιωχθῶσιν ἀπ' ἐκεῖ ὅπου δὲν εὐρίσκονται καὶ εἰς δ, οὐδὲν δικαίωμα ἔχουσι νὰ εὐρίσκωνται. Αἱ εὐχαὶ καὶ ἐξορκισμοὶ αὐτοί, ἀνάγκη νὰ διαγραφῶσιν ἀπὸ τὸ Εὐχολόγιον, ὡς οὐκ ἔστι μόνον ἀντιχριστιανικὰ ἀλλὰ καὶ παράλογοι καὶ ὡς προϊόντα δεισιδαιμονίας. «Ἐκείνους τοὺς ὁ-

ποίους ὁ Θεὸς ἐκαθάρισεν, οὐ μὴ λέγε ἀκαθάρτους, δαιμονολήπτους κλπ.» Πράξ. ια'. 10.

Ὁ **καθαρισμὸς** τῶν εἰς Χριστὸν πεποιθότων ἐπετελέσθη ἐφ' ἅπασι, εἰς τὸ διηνεκές, διὰ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ (Ἑβρ. θ'. 12—25).

Τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποῖαν ἔκαμαν εἰς ὑμᾶς αἱ εὐχαὶ καὶ ἐξορκισμοὶ τοὺς ὁποίους ἀνεφέρετε, προξενούσαι καὶ εἰς πάντα ἐγγράμματον ἀκούοντα ταύτας ἀναγινωσκόμενας. Ἄς εὐχηθῶμεν ὅπως μὴ βραδύνη ἢ διαγραφή αὐτῶν ἐπισήμως, ἀπὸ τὸ Εὐχολόγιον.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ Γ'.— Κύριε Διευθυντὰ τῆς «Νέας Ζωῆς», εἰς τὸ ἔδαφ. Λουκ. ια'. 9 ἀναγινώσκοντες «**καὶ ἐγὼ λέγῶ ὑμῖν, ποιήσατε εἰς ἐκείνους φίλους ἐκ τοῦ Μαρμωνα τῆς ἀδικίας, ἵνα ὅταν ἐκλίπητε, εἰσδεξῶνται ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους μονάς**». Μία τριατὴ οὐστασις ἢ ἐπιταγὴ ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου ἡμῶν πρὸς τοὺς ἀκούοντας Αὐτόν, δὲν οὐ φαίνεται παράδοξος, καὶ ριζικῶς ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ ὅλον πνεῦμα Αὐτοῦ, τὸ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.— Ἡ ἀντίληψις ἡμῶν εἶνε ὅτι οἱ λόγοι τοῦ ἔδαφ. Λουκ. ια'. 9 δὲν ἔχουσι διόλου τὴν ἔννοιαν οὐστάσεως ἢ ἐπιταγῆς τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς ἀκούοντας Αὐτοῦ. Οὐδεὶς θ' ἀρνήθη ὅτι ἂν λάθωμεν τὸ χωρίον ὑπὸ τοιαύτην ἐκδοχὴν θὰ ἐφαίνετο ὡς νὰ συμβουλεύωμεθα νὰ κάμωμεν φίλους ἐκ τοῦ ἀποκτηθέντος παρ' ἡμῶν Μαρμωνα τῆς ἀδικίας, διὰ νὰ μᾶς δεχθῶσιν οὗτοι εἰς τὰς αἰωνίους μονάς εἴταν ἐκλείψωμεν. Κάθε ἕνας δὲ δικαιοῦσαι νὰ ἐρωτήσῃ, τί εἶδος θεολογία εἶνε αὕτη! Ποῖον δικαίωμα δύναμεθα νὰ ἔχωμεν ἡμεῖς ὡς Χριστιανοὶ ἐπὶ ἀδικίας ἀποκτηθέντος πλοῦτος; Καὶ δὲν θὰ ἦσαν ἐξ Ἰσοῦ ἀδικοὶ, συναυτουργοὶ ἡμῶν καὶ κλεπταποδόχοι, οἱ τοιοῦτον ἀδικον πλοῦτον δεχόμενοι διὰ νὰ γίνωσι φίλοι μας; Ποῖαν θὲ θεο.ν, ποῖαν σχέσιν καὶ δικαίωμα ἔχουσι τοιοῦτοι φίλοι εἰς τὰς αἰωνίους μονάς; Καὶ πῶς θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἀγοράσωμεν ἢ ἐξασφαλισωμενεῖς ἑαυτοὺς καὶ θῆμα ἀκόμη ποδὸς εἰς τὰς αἰωνίους μονάς διὰ τοιοῦτου πλοῦτος καὶ τοιοῦτων φίλων; Ἀποκτώντας δ' ἐξ ἄλλου αἱ αἰώνιοι μοναὶ διὰ πλοῦτος καὶ μεσιτῶν ἢ φίλων—εἴτε δικαίαι εἶνε οὗτοι εἴτε ἀδικοί,—ἢ διὰ τοῦ μόνου Ὀνόματος τοῦ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν δεδομένου,—τοῦ **Χριστοῦ**, εἰς τὸν ὅποιον εἶνε δεδομένη πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, δύναμις τῆς μέχρι σταυρικοῦ θανάτου ἐπιταγῆς καὶ ὑπακοῆς εἰς τὴν Θεόν, καὶ ὁ ὁποῖος σταυρικὸς τοῦ θανάτου, ἐκρίθη παρὰ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυριάρχου τοῦ ὅπαντος ὡς τὸ ἀντίλυτρον τοῦ παντός; Εἶνε λοιπὸν τῶν φίλων αὐτῶν δικαίωμα νὰ μᾶς δεχθῶσιν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, ἢ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ μόνου; Τίς δὲ δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ ὅτι οὔτε τοιοῦτόν τι ἠνόει, οὔτε τοιοῦτην οὐστασιν καὶ ἐπιταγὴν ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Κύριος; Ὁ Χριστὸς δὲν συνιστᾷ ἀδικίαν, οὐδὲ συμβουλεύει δολιχότητα καὶ διπλωματικὴν πολιτικὴν σωτηρίας. Γὰρ διὰ τὴν συμμετοχὴν καὶ συγκληρονομίαν εἰς τὴν βασιλείαν Αὐτοῦ ἀπαιτούμενα προσόντα εἶνε εὐθύτης, πιστότης, ἀγία εὐκρίνεια ψυχῆς καὶ καρδίας.

Συνεπῶς τὸ χωρίον τοῦ Λουκᾶ ια'. 9 ἀνάγκη νὰ ἐνέχη τὸ ὅλον ἀντίθετον πρὸς τὴν πολιτικὴν τοῦ κυρίου τοῦ ἀδίκου οἰκονομίου οὐστάσιν πρὸς ἡμᾶς, τὴν ὁποῖαν καὶ πράγματι ἐκφέρει διὰ τῆς ἐρωτημα-

τι νη; του αντιθέσεως. Τὸ ἐμαρτικὸν δὲ ἐγὼ τοῦ ἑ-
δαφρίου δεικνύει σαφῶς διὰ τοιαύτη ἀντίθεσις ὑπάρχει
μεταξὺ τοῦ κυρίου καὶ τοῦ ἀδίκου οἰκονομοῦ, καὶ
αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου τῶν δικαίων οἰκονομῶν τῆς χά-
ριτος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀμείσως δ' ἀκολουθοῦσα σύστα-
σις τοῦ ἐπομένου ἑδαφρίου, ἡ ὁποία εἶνε καταφανῆς
καταδίκη τῆς τοιαύτης διπλοπροσωπίας, εἶνε ἐπι-
πρόσθετος ἀπίδειξις τῆς ἐννοίας τοῦ ἐν λόγῳ ἑδαφρί-
ου, ἥτις καθίσταται καταφανῆς διὰ τῆς ἐρωτηματικῆς
διατυπώσεως τοῦ ὄλου ἑδαφρίου, καὶ τῆς οὕτω ὑπο-
δείξεως εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ ὅλων ἀντιθέτου πνεύ-
ματος τοῦ Κυρίου τῶν, πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἀδικίας,
τῆς πονηρίας καὶ διλλας διπλωματικῆς πολιτικῆς τοῦ
ἀδίκου οἰκονομοῦ καὶ τοῦ ἐπικινέσαντος αὐτὸν κυρίου
του. Ἐνὶ λόγῳ, τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν ἐδάφριον Λουκ. ιστ'.
9, δεόν νὰ ἐκφῆρηται ἐρωτηματικῶς, ὡς κριτικά
τινες ἐκδόσεις τὸ διατυποῦσι, καὶ ἥως ἐκ τῶν ἀνω-
τέρω ἐξάγεται ὅτι ὄντως τοιαύτην ὁ Κύριος προ-
σδίδει εἰς τοὺς λόγους του διατύπωσιν, δηλαδὴ ἐ-
ρωτηματικῆν. Ἄν δὲ δὲν ὑπάρχη ἐρωτηματικὸν
σημεῖον εἰς τὸ τέλος τοῦ χωρίου εἰς ὅλας τὰς ἐκδό-
σεις, τοῦτο εὐδαιμονίαν ἔχει σημασίαν, καθ' ὅσον οὔτε
ἐρωτηματικὰ, οὔτε κόμματα, οὔτε τελείαι, ἀνωσιγ-
μαί, ἢ καὶ τόνοι ἀκόμη, ὑπάρχουν εἰς τὰ ἀρχαῖα χει-
ρόγραφα τοῦ Εὐαγγελίου.

Ο ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ

(Λουκᾶ ι'. 25—35)

Τίς εἶναι ὁ πλησίον μας, τὸν εὐρίσκομεν εἰς τὴν
παραβολὴν τοῦ ἐμπειρόντος εἰς τοὺς ληστὰς Ἰουδαί-
ου, τὸν ὅποιον εἶ κακοῦργοι ἀπογυμνώσαντες καὶ
καταπληγώσαντες, ἀνεχώρησαν ἀφήσαντες ἡμιθνή.
Ἡμεῖς δίδομεν πολὺ περιωρισμένην ἐρμηνείαν
περὶ τοῦ πλησίον μας. Τοιοῦτον θεωροῦμεν τοὺς ἀν-
θρώπους μετὰ τῶν ὁποίων συνδεόμεθα καὶ τοὺς ὁ-
ποίους ἀγαπῶμεν, πέραν δὲ αὐτῶν τοὺς λοιποὺς νο-
μιζομεν ξένους καὶ ὅτι οὐδεμία σοδαρὰ ὑποχρέωσις
μας ἐνώνει μὲ αὐτούς. Ἀλλὰ «πλησίον» εἶναι, κατὰ
τὸν Ἰησοῦν καὶ ὁ ἐχθρὸς μας ἀκόμη, διὰ τοῦτο δὲ
καὶ εἰς τὴν παραβολὴν ἐκλέγει ἕνα Ἰουδαῖον πά-
σχοντα καὶ ἕνα Σαμαρεῖτην εὐεργετοῦντα, ἐνῶ εἶναι
γνωστὸν τὸ ὕφιστάμενον μῖσος μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ
Σαμαρειτῶν.

«Πλησίον σου» εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, ὅστις ἔχει
ἀνάγκην τῆς βοηθείας σου, ἀνεξαρτήτως τῶν πρὸς
αὐτὸν συμπαθειῶν ἢ ἀντιπαθειῶν σου, ἀνεξαρτήτως
τοῦ ἔθνους ἢ τῆς θρησκείας εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει.
Καὶ καλεῖσαι νὰ ἀγαπήσῃς τὸν πλησίον σου αὐτὸν

ὡς σεαυτὸν. Σὲ καλεῖ Ἐκεῖνος, ὅστις ἐπλασε καὶ σὲ
καὶ αὐτὸν καὶ ὅστις τρέφει τὰ ἴδια αἰσθήματα ἀ-
γάπης καὶ πρὸς τοὺς δύο. Ὁ κόσμος ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ ἀποτελεῖ ἕνα σύνολον ἀδελφῶν καὶ πρὸς τὴν
μεγάλην αὐτὴν ὁλότητα ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν τοῦ Ἰ-
ησοῦν Χριστὸν διὰ νὰ δικασαίῃ τὴν ἀλήθειαν, δι-
ὲν εἶναι πλέον Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλληνας δὲν εἶναι
δουλος οὐδὲ ἐλεύθερος (Γαλ. γ'. 28). Ἄν δὲν ἀγαπᾷς
τὸν πλησίον σου ἀποδεικνύεσαι εὐρισκόμενος ἐκτὸς
τῆς αἰωνίου ζωῆς, διότι ἐλέγχεσαι ἑσπερημένος ἀ-
γάπης διὰ τῆς ὁποίας καὶ μόνης ἀνοίγεται ὁ οὐ-
ρανός.

Ἄν δὲν ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου, δὲν ἀγαπᾷς οὕτε
τὸν Θεὸν καὶ συνεπῶς προητοίμασε; τὸ μέλλον τὸ
αἰώνιον τῆς ψυχῆς σου μακρὰν τῆς παρουσίας τοῦ
Θεοῦ, ὅστις εἶναι ἀγάπη.

Δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ἱερεὺς διὰ νὰ ἔχῃς τὸ αὐτὴν
ἀγάπην, ἀφοῦ καὶ ὁ Ἰησοῦς παρουσίῃσεν ἕνα ἱερέα,
ὅστις ἰδὼν τὸν πληγωμένον Σαμαρεῖτην ἐπέρασαν
ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Δὲν πρέπει νὰ εἶσαι Λευίτης, ἀφοῦ ὁ Λευίτης
τῆς παραβολῆς συμπεριφέρθη πρὸς τὸν ληστὴν ἕντα
καθὼς καὶ ὁ ἱερεὺς, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐπαγγέλματός
σου πρέπει νὰ μιμηθῇς τὸν καλὸν ἐκεῖνον Σαμαρεῖ-
την, ὅστις εὐσπλαγχνισθεὶς τὸν πονοῦντα ἄνθρωπον
ἔδεσε τὰς πληγὰς αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον
καὶ ἐπιδιδάσας αὐτὸν εἰς τὸ κτήνος αὐτοῦ τὸν ἔφερε
εἰς ξενοδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ.

Ἄν δὲν εἶσαι, δύνασαι νὰ γίνῃς εὐσπλαγγος ὡς
ὁ Σαμαρεῖτης, ὡς ὁ ἐμπνεύσας τοιαῦτα αἰσθήματα
εἰς αὐτὸν. Ἡ πηγὴ τῆς εὐσπλαγγινίας εἶναι ὁ Θεός,
ὁ τόσον ἀγαπήσας ἡμᾶς, ὅστε ἔδωκε τὸν Ἰησοῦν ὡς
ἀρνίον διὰ νὰ σφαγῇ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ ἐξχοράσῃ
ἡμᾶς ἐκ τῆς τιμωρίας καὶ καταδίκης λόγῳ τῶν ἁ-
μαρτιῶν μας, Ὁ σκοπὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι νὰ γίνῃ ἡ
καρδία μας δοχεῖον ἀγάπης καὶ εὐσπλαγγινίας. Ἀ-
γάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εὐσπλαγγινίας πρὸς τοὺς
ἀνθρώπους.

Διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ σου παρεσκευάσθη
μία νέα καρδία ἀπηλλαγμένη κακίας καὶ μιλυσμά-
των ἁμαρτίας. Ἀπέκτησε τὴν καρδίαν ταύτην: Ἡ
μήπως ἐξακολουθεῖς νὰ ἔχῃς τὴν πλήρη σκληρότητα
καὶ ἀπανθρωπίας καὶ ἐγωῖσμοῦ καρδίαν; Ναί φίλε
μου, ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸν Χριστόν, ἄς ἐξομολογηθῶ-
μεν ἐνώπιον αὐτοῦ ὅλον τὸ διεσθαρμένον καὶ ἁμαρτω-
λὸν παρελθὸν μας, τὴν κακίαν μας καὶ τὰς προσω-
ποληψίας μας καὶ ἄς ζητήσωμεν τὴν χάριν, ἥτις θὰ
μας μεταμορφώσῃ καὶ θὰ ἐξαγνίσῃ τὰ αἰσθήματα καὶ
τὴν ζωὴν μας.

Ἄς πιστεῦσωμεν ὀλοφύχως ὅτι ἐν τῷ αἵματι τοῦ
Ἰησοῦ, ἀποκτῶμεν πλήρη καὶ τελείαν συγχώρησιν
τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ λαμβάνομεν δι' ἁγίου Πνεύμα

τος τὴν δύναμιν, ὅπως ζήσωμεν κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τότε ἡ ζωὴ μας καὶ ὁ χαρακτήρ μας καὶ ἡ καρδιά μας θὰ ἀλλάξουν. Ἐν ἡμῖν θὰ βλέπωσιν οἱ ἄνθρωποι ἓνα νέον Σαμαρείτην.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ γενικός ἐπιθεωρητὴς τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον ὀργανώσεων τῆς Ἀμερικανικῆς Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν Νέων, μεταβαίνων πρό τινας ἐν Σιαγκάης εἰς Ἰαπωνίαν ἔλαβεν ἐπὶ τοῦ ἔφ' οὗ ἐταξείδευεν ἀτμοπλοίου τηλεγράφημα δι' οὗ τῷ ἡγγέλλετο ὅτι ὁ Ἀυτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας ἐνώμασεν αὐτὸν ἱππότην α'. τάξεως τοῦ τάγματος τοῦ ἱεροῦ θησαυροῦ εἰς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν, τῆς ὁποίας προσήνεγκεν εἰς τὴν Ἰαπωνικὴν νεολαίαν διὰ τῆς ἐν Ἰαπωνίᾳ ὀργανώσεως ἀδελφότητος τῶν νέων.

—Ὁ νέος Μικάδος τῆς Ἰαπωνίας εἶνε κεκηρυγμένος κατὰ τῆς χρήσεως οἰνοπνευματικῶν ποτῶν, τούτου δ' ἔνεκα ὑποχρεῶναι καὶ τὴν ἐκ 300 προσώπων φρουρὰν τῶν ἀνακτόρων του ὡς καὶ δλόκληρον τὸν προσωπικὸν αὐτῶν, νὰ ἀπέχῃ τῆς χρήσεως ταιούτων ποτῶν. Πᾶσαι αἱ ἐπὶ τῇ ἐνθρονίσει του ἑορταὶ διεξήχθησαν ἀνευ καταναλώσεως οἰνοπνεύματος.

—Ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν ὁ Ραϊνὰκ ἀνεκοίνωσεν ἐπὶ τῇ βᾶσει χωρίου τοῦ Τερτυλλιανοῦ ὅτι ὁ Τιβέριος πληροφορηθεὶς τὰ κατὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν εἶχε προτείνει εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Γερουσίαν ν' ἀνακηρύξῃ αὐτὸν θεόν, ἀλλ' ἡ πρότασις ἀπεκρούσθη. Ὁ Ραϊνὰκ ἐστήριξε τὴν ἀνακοίνωσίν του καὶ ἐπὶ ἄλλων μαρτυριῶν εἰς ἀνάλειψιν τοῦ Ρενάν, μηδεμίαν ἀποδόντος εἰς τὴν πληροφορίαν ταύτην σημασίαν.

—Ἐκ τῶν 11.000.000 κατοίκων τῶν Νήσων Φιλιππίνων τὰ 8.000.000 ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, αἱ νῆσοι δ' αὗται ἀποτελοῦσιν ἐν τῇ Ἄπω Ἀνατολῇ τὴν μόνην λατινικὴν χώραν μετὰ κατηρτισμένης ἀπὸ τοῦ 1571 αἰ. ἱεραρχίας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν νήσων ἐδρεύει ἐν Μανίλλῃ. ὑπάρχουσι δὲ καὶ 8 ἐπίσκοποι. Μέχρι τοῦ 1898 οἱ ἱεράρχαι ἦσαν Ἰσπανοί, ἀφ' ὅτου ὁμοῦ αἱ νῆσοι περιήλθον εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἡ ἱεραρχία εἶνε κατὰ ἡμῖς ἄμερικανικὴ καὶ κατὰ τὸ ἡμῖς ἰθαγενής.

—Ἐν τῷ διδασκαλικῷ συνεδρίῳ τῆς συγχροτῆ θέντι ἐν Μπεζανσὸν τῆς Γαλλίας πολὺς λόγος ἐγένετο περὶ τοῦ «Τυπογραφείου εἰς τὸ Σχολεῖον», δηλαδὴ περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν γραμμάτων εἰς τοὺς μικροὺς μαθητὰς διὰ τῆς τυπογραφίας. Κανὰ τὸ σύστημα τοῦτο, διὰ μιᾶς τυπογραφικῆς συσκευῆς οἱ μαθηταὶ συνθέτουν εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ γράμματα καί, ἐφ' ὅσον προχωρεῖ ἡ μόρφωσίς των, οἱ ἴδιοι συνθέτουν τὸ μάθημά των, τὸ ὁποῖον ἀναγινώσεται εἰς τὴν τάξιν καὶ διορθώνεται τῇ συνεργασίᾳ ὄλων τῶν μαθητῶν, βοηθουμένων ὑπὸ τοῦ διδασκάλου των. Τὸ σύστημα τοῦτο

εἰσῆχθη ἤδη εἰς ἀρκετὰ σχολεῖα τῆς Γαλλίας. Οἱ μαθηταὶ αὐτῶν ἐκδίδουν μάλιστα ἐν συνεργασίᾳ περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «La Gerbe» (ἡ Ἀνθοδέσμη).

—Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ Ἀγγλικὴ Ἀγιογραφικὴ Ἐταιρεία ἑορτάζει τὴν 125ην ἐπετηρίδα ἀπὸ τῆς συστάσεώς της (1804—1929), τὸ ἔργον αὐτῆς, ἔργον μεταφράσεως τοῦ κειμένου τῶν ἁγ. Γραφῶν εἰς τὰς διαφόρους ἀνθρωπίνους γλώσσας καὶ διαδόσεως αὐτῶν, ὑπῆρξε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο κολλοσιαῖον. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 19^{ης} ἑκατονταετηρίδος ἡ ἁγ. Γραφή, ἡ μέρη τινὰ αὐτῆς, ἦτο ἐκδεδομένη εἰς 71 γλώσσας. Ἡ ἐν λόγῳ Ἐταιρεία ἐπέτυχεν νὰ μεταφράσῃ αὐτὴν εἰς 618 γλώσσας. Ἰδίως τεραστίαν ἐσημείωσε πρόσοδον τὸ ἔργον τῆς Ἐταιρείας κατὰ τὰ τελευταῖα 25 ἔτη. Εἰς τὰς 618 γλώσσας προσετέθησαν 240 ἄλλαι, ὥστε δύναται νὰ λευθῇ ὅτι τμήματά τινὰ τοῦ Θεοῦ λόγου ἐτυποῦντο εἰς νέον γλωσσικὸν ἰδίωμα ἀνὰ 40 περίπου ἡμέρας.

—Κατὰ τὸ 1928 ἡ Ἀγιογραφικὴ Ἐταιρεία τῶν Παρισίων διένειμε 2.840 ἀντίτυπα τῆς Bible de la Famille et de la Jeunesse (Ἀγίας Γραφῆς τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς νεολαίας) καὶ 1.036 ἀντίτυπα τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀντίτυπα ἀγιογραφικοῦ περιεχομένου εἰς πολλὰς δεκάδας χιλιάδων.

—Ὑπουργὸς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἔλεγε πρό τινας : «περίεργος κίνησις γίνεται παρ' ἡμῖν. ἄνθρωποι μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἤρχισαν γράφοντας βιβλία περὶ τοῦ Χριστοῦ. Σημεῖά τινά μαρροῦσιν ὅτι σήμερον αἰσθάνονται οἱ ἄνθρωποι κάποιαν ἀνάγκην, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ ἰκανοποιηθῇ εἰ μὴ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ». Οἱ λαϊκοὶ οὗτοι, περὶ ὧν ὠμίλησεν ὁ ὑπουργὸς, εἶνε ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου τοῦ Πόρτο-Ρίκο, ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μεξικοῦ, εἰς τῶς ὑπουργὸς τῆς Παιδείας τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας καὶ ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μπουένος—Ἄδρες, ὅστις εἶνε εἰς τῶν διασημοτέρων ἰσπανῶν συγγραφέων, τοῦ ἐποίου εἶνε γνωστὸν τὸ διβλίον : «Ὁ ἄδατος Χριστός», ἀριθμοῦ ἐπαλλήλους ἐκδόσεις. Ἡ κατεύθυνσις τῶν ἀνδρῶν τούτων ἤδη μετεδόθη εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς νοτίου Ἀμερικῆς ὅπου οὐχὶ πρό πολλοῦ ἐπρυτάνευεν ὁ ὀρθολογισμὸς καὶ ἡ θετικὴ ἰδεολογία. Τοσαύτη δ' εἶνε ἡ τροπὴ πρὸς τὴν θρησκείαν, ὥστε ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν δημοσίων βιβλιοθηκῶν τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας παρήγγειλε διακοσίαις πλήρεις σειρὰς τοῦ δωδεκατόμου συγγραμματος τοῦ Dr Navarro Monzo, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ ζητημάτων θρησκευτικῶν καὶ Χριστιανικῶν.

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Εἰς τὸ δεκαπενθήμερον περιοδικὸν

«ΝΕΑ ΖΩΗ»

Ἀπαραίτητον διὰ κάθε οἰκογένειαν

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

— **«Η Κρήτη δὲν θεωρεῖται τμήμα τοῦ Κράτους.»**

Διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου 1929 Ν. Διατάγμα-
τος: «Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Νό-
μου ΓΓΙΔ' «περὶ Γ. Ε. Ταμείου» καὶ τοῦ Ν. Α. τῆς
17 Δεκεμβρίου 1928» βελτιοῦται ἡ οἰκονομικὴ θέσις
τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου ὄλου τοῦ Κράτους **ἰπλὴν τοῦ**
τῆς Κρήτης, ἣτις ἠγγνώθη καὶ μετ' αὐτῆς καὶ ὁ
ἐνοριακὸς κλήρὸς τῆς. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά τοῦ
συνόδῳ αὐτό, ν' ἀγνοοῦνται οἱ Κρήτες ἱερεῖς. Ἐἶνε
ἀδύνατον νὰ ἐνοήσῃ κινεῖς τὴν στενοχωρίαν καὶ ἀ-
πόγνωσιν, ἣτις γεινῶται εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν βλε-
πόντων δι: προκειμένου περὶ ἐνοριακοῦ Κλήρου ἢ
Κρήτη δὲν θεωρεῖται τμήμα τοῦ Κράτους. Δυστυχι-
σμένοι κρήτες ἱερεῖς!

— **Εἶναι ἄδικον, ἀδικώτατον.**

Πῶς τῶρα ἓνα κράτος κάνει νόμους καὶ ἐξαιρεῖ
ἀπ' αὐτοῦ ἓνα τοῦ τμήμα, ἀδυνατοῦσιν οἱ Κρήτες
ἱερεῖς νὰ ἐνοήσωσιν. Ἄν τοῦτο ἐγινε διότι κατὰ
τρόπον ἀκατανόητον ἢ Κρήτη ἐξακολουθεῖ νὰ ἀπο-
τελῇ αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν, ἐνῶ ἢ Ἡπειρος, ἢ
Μακεδονία, ἢ Θράκη καὶ αἱ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου ἠ-
νώθησαν ὡς ἔδει ἐκκλησιαστικῶς μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν
τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, **εἶναι ἄδικον, ἀδικώ-
τατον.**

— **Ἄν ἡ Κυβέρνησις ἤλπισε.... ἀπατάται.**

Ἄν ἡ Κυβέρνησις ἤλπισεν ὅτι θὰ βελτιωθῇ ἡ
οἰκονομικὴ θέσις τῶν Κρητῶν ἱερέων, ὅτι θὰ μισθο-
δοτηθῶσιν οὗτοι, ὡς ὑπέδειξε, διὰ τῆς ἐκποιήσεως
(καὶ κερχλαιοποιήσεως) τῶν ἐπαρχεοτάτων ἐναπομει-
νάντων 2) τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων, ἀπατάται.

Οἱ Κρήτες ἱερεῖς ἐπίστευσαν ὅτι ἡ παρούσα Κυ-
βέρνησις, ὅτι: οἱ Βουλευταὶ τῆς Κρήτης, θὰ ἐδείκνυσαν
ἐνδιαφέρον ἀποτελεσματικόν ὑπὲρ αὐτῶν.

— **Ποιεῖται ἔκκλησιν.**

Ὁ Ἐνοριακὸς Κλήρος τῆς Κρήτης **ποιεῖται**
ἔκκλησιν πρὸς τὸν κ. Βενιζέλον ὅπως ἐν τῇ δια-
κρινοῦσῃ αὐτὸν προθυμίᾳ καὶ σταθερᾷ ἀποφάσει νὰ
διορθῶνῃ τὰ κκῶς ἔχοντα, ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἀγνοεῖ
τοὺς Κρήτας ἱερεῖς καὶ δι: ὅτι δὲν ἐγινε, ξεύρει νὰ τὸ
διορθώσῃ, ὡς κκῶς Κυβερνήτης.

Διαβάζετε καὶ διαδίδετε

Τὸ Δεκαπενθήμερον Περιοδικὸν

«ΝΕΑ ΖΩΗ»

**Η ΑΓΙΑ ΖΩΗ
ΚΑΙ Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΖΗΝ ΑΥΤΗΣ**

(*)

ὑπὸ Η. MACGEGOR

1) Ἡ ἴληθεν εἰς τὸν Ἰησοῦν.

Τοῦτο καταφανῶς σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός
εἶχε πραγματικῶς γνωρίσει ὅτι, ὁ Ἰησοῦς ἦτο ὁ μό-
νος, ὅστις ἠδύνατο νὰ τὸν δευθῆσῃ, καὶ ἐπομένως πα-
ρητήθη ἐλπίζων ἀπὸ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποῖου ἢ πνοὴ
εἶναι εἰς τοὺς μυκτῆρας αὐτοῦ (Ἡσ. δ', 29), καὶ
ἀπηλπίσθη ἀπὸ τόπου λεγομένου ἱεροῦς. Ἰερὸς τό-
πος δι' αὐτὸν ἦτο ἐκεῖ, ὅπου εὕρισκτο ὁ Ἰησοῦς. Ἡ
παρουσία τοῦ Ἰησοῦ ἔκμαε τὸν τόπον ἱερώτερον ἢ ἡ
παρουσία πάντων τῶν τῆς ἐκκλησίας πρεσβυτέρων
ἐκεῖθεν ἤλπιζε νὰ λάβῃ εὐλογίαν, ὅπου ἦτο ὁ Ἰησοῦς.
Ἐἶθε πάντες οἱ ζητοῦντες τὸν καθορισμὸν τῶν νὰ
ἐνήργουν οὕτω. Πολλοὶ φρονοοῦσιν ὅτι πάντα εὐλογία
ἐπιτυχάνεται ἢ διὰ μέσου εὐχῶν τινῶν καὶ τελετουρ-
γιῶν, ἢ δι' ἐπισκέψεως ἱερῶν τόπων. Ἐἶθε ὁ Θεὸς νὰ
φωτίσῃ πάντας ἡμᾶς οὕτως, ὥστε, ἀπελπισθέντες ἀπὸ
ἀνθρώπινα πράγματα καὶ ἀπὸ τόπους, πάντες ἔλθο-
μεν κκ' εὐθεῖαν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἄναγινώσκωμεν, «ὅτε κατέβη ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ
»δρους, ἠκολούθησαν αὐτὸν ὄχλοι πολλοί, καὶ ἰδοὺ
»λεπρὸς τις ἦλθε πρὸς αὐτόν». Οἱ ὄχλοι ἀκολουθοῦ-
σιν, ὁ λεπρὸς ἔρχεται. Ἰπάρχει δευθῆαι διδασκίῃ ἢ
διαφορὰ μετὰ τοῦ ἀκολουθεῖν καὶ ἔρχεσθαι. Τὸ
πλήθος εἶναι ὅπισθεν τοῦ Ἰησοῦ, ἀκολουθοῦν ὡς τι,
μαζα, ἐνῶ ὁ λεπρὸς εἶναι ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ἔρχεται
μόνος. Τὸ πρῶτον ἐκφράζει περιέργειαν, τὸ δευτέρον
δηλοῖ ἀνάγκην. Ἡ περιέργεια δύναται νὰ παρκινῆ-
σῃ τὸν ὄχλον νὰ παρακολουθῇ, ἢ δὲ ἀνάγκη ὠθεῖ
καὶ κάμνει πρόθυμον τὸν λεπρὸν νὰ προσέλθῃ ἐπὶ πα-
ρουσίᾳ τοῦ πλήθους καὶ νὰ διακηρύξῃ ἑαυτὸν λεπρὸν
ἔχοντα ἀνάγκην καθαρῆς. Καθ' ὁμοίον τρόπον,
φίλε, ὀφείλεις νὰ προσέλθῃς καὶ σὺ, διότι ὁ λόγος
ἴσως, δι' ὃν ἐπὶ πολὺν χρόνον σε κατεκυρίευσεν ἢ ἀ-
μαρτία, ὀφείλεται εἰς τὸν φόβον, ὅν ἠσθάνθης νὰ ὁμο-
λογήσῃς ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀνάγκην τοῦ
καθαρῆς σου, ἴσως ἠσχύνηθης ἐλθῶν ἐπὶ παρου-
σία τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Ἰησοῦν νὰ ζητήσῃς τὸν
καθαρισμὸν σου ἐκ τῆς ἠθικῆς λέπρας.

2) Προσεκύνησε τὸν Ἰησοῦν.

Ἡ φράσις «προσεκύνησεν αὐτόν» παριστᾷ θαυ-
τέραν ἐννοιαν, παρὰ ἐὰν ἦτο «ἔκαμεν ὑπόκλισιν».
Διδάσκαλος μεγαλειότερος τῆς ἀνάγκης δὲν ὑπάρχει,
ὅθεν ἐλέπομεν ἐν τοῖς εὐαγγελίοις ὅτι οἱ τυφλοί, οἱ
παραλυτικοὶ καὶ οἱ λεπροὶ ἱκανῶν γινῶσιν ἀπέκτησαν

(*) Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου.

περί τοῦ Ἰησοῦ, εἰς ἣν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι δὲν ἔφθασαν. Ἐνθ' ἐδῶ ὁ προσελθὼν λεπρὸς ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο προφήτης καὶ ἀνώτερος προφήτου, ἦτοι Κύριος τῶν ἀνθρώπων καὶ ὡς εἰς τοιοῦτον, ὅτε ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ, παρεχώρει ἑαυτὸν ἀπολύτως, καὶ προθύμως καὶ ἀνεπιφυλάκτως ἔθετεν ἑαυτὸν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἰησοῦ ὡς εἰς Κύριον. Εἶσαι καὶ σὺ, φίλε ἀναγνώστα, πρόθυμος προσκυνῶν ὁμοίως τὸν Ἰησοῦν νὰ παραδοθῆς ὀλοκλήρως εἰς αὐτόν; Θέλεις νὰ γείνης ἠθικῶς ὑγιής; προσκύνησον λοιπὸν ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ ὀλοφύχως ἀναγνωρίζων αὐτὸν Κύριον· εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμῃς οὕτω, διότι ἄνευ ἀπολύτου καὶ ἀνεπιφυλάκτου παραχωρήσεως εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ εὐλογία τοῦ καθαρισμοῦ.

Β) Ἐδεήθη εἰς τὸν Ἰησοῦν

Προσεκύνησεν αὐτὸν λέγων· «Κύριε, ἐὰν θέλῃς, δύνασαι νὰ μὲ καθάρῃς». Ταῦτα ἦσαν προσευχὴ ἀπλή, ὀραχτεία καὶ σκόπιμος. Ἦτο προσευχὴ, στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἐνδόξου πίστεως εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, μὴ περιορίζουσα τὸν Θεόν, ἀλλὰ ζητοῦσα χάρισμα, ὅπερ οὐδεμία ἐπίγειος δύναμις ἠδύνατο νὰ δώσῃ καὶ ἔχουσα ἐν πλήρει πεποιθήσει ὅτι τὰ πάντα ἦσαν δυνατὰ εἰς τὸν Ἰησοῦν. Διὰ τὸν χαρακτήρα τοῦτον ἡ ἐν λόγῳ προσευχὴ ἐτίμησε τὸν Θεόν καὶ ἔλαβε τὴν ἀπάντησίν τῆς, διότι κατέστησε τὸν Ἰησοῦν ἀδύνατον νὰ μὴ καθάρῃς τὸν ἄνθρωπον.

Ὅθεν, φίλε ἀναγνώστα, ὅστις ἐπιδιώκεις ἁγιασμόν, ἐὰν συναισθάνῃσαι θαθέως, ἔνθεν μὲν τὴν θαθεῖαν ρυπαρότητά σου, ἐτέρωθεν δὲ τὴν πρὸς καθαρισμὸν σεαυτοῦ ἐξ αὐτῆς ἀπόλυτον ἀνικανότητά σου, δύνασαι, γονυπετήσας ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, νὰ κάμῃς τὴν αὐτὴν προσευχὴν, λέγων· «Κύριε, ἐὰν θέλῃς, δύνασαι νὰ μὲ καθάρῃς». Ἀλλὰ πρῶτον πάντων ὡς ὁ λεπρὸς πρέπει νὰ πιστεύῃς ἀδιστακτικῶς ὅτι ὁ Χριστὸς, καὶ μόνος ὁ Χριστὸς δύναται νὰ σὲ καθάρῃς ἀπὸ ἀνηθικούς σκέψεις καὶ ρυπαρὰ αἰσθήματα, ὅσον φθόνον, πονηρίαν, ἀλαζονείαν καὶ ἐν γένει ἀπὸ πᾶν εἶδος ἐσωτερικῆς ἀμικτίας. Ἐὰν ἤδη ἔχῃς ἀποβάλλει πᾶσαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς πνευχύρου· δυνάμει τοῦ Θεοῦ καὶ ἔμαθες ἐν πεποιθήσει νὰ λέγῃς «Ὁ Θεὸς δύναται», τότε χαίρει, ὅτι ἡ ἀπολύτως σου ἐπέστη.

Ἐξετάσαντες ἤδη τὸν καθαρισμὸν ὑπὸ ὄψιν ἀνάγκης καὶ ὑπὸ ὄψιν αἰτήσεως, ἄς θεωρήσωμεν τώρα αὐτὸν ὡς ἀποκτηθέντα.

γ) Καθαρισμὸς ἐπιτευχθεὶς.

Ἄν καὶ πολὺ ἀπλή ἡ ἐνώπιόν μας σκηνή, ἕως σχεδὸν ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ περιγραφή αὐτῆς· διότι παρέχει ὕλην μᾶλλον εἰς τὸν χρωστήρα ζωγράφου παρὰ εἰς τὸ κονδύλιον λογογράφου. Ἀλλὰ παρατήρησον αὐτὴν μὲ τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς· διότι ζωὴ καὶ

εὐλογία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὀρθὴν θέαν αὐτῆς. Ἄφ' ἐνὸς ἴσταται ὁ Κύριος ἐς ἄλλῃ τῇ δυνάμει τῆς ἀνθρωπίνης του ἀκμῆς καὶ λίαν περιχαρῆς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς θείας ὑπηρεσίας του, ἀφ' ἐτέρου δὲ γονυκλινῆς παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ ὁ λεπρὸς ὄλωσ ὀδεδυρὸς, ἀηδῆς, δυσώδης καὶ ἀντικείμενον ἀποστροφῆς, ἐνθ' ἑξ αὐτῶν συνωθεῖτο πρόθυμον τὸ πλήθος, κινούμενον μὲν ἐκ περιεργίας νὰ ἴδῃ τὴν σκηνήν, ἀποσυρόμενον ἕως πρὸς τὰ ὀπίσω ἐξ ἀηδίας καὶ φόβου, ἀποροῦν συνάμα διὰ τὴν αὐθάδειαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ διὰ τὴν εὐμενῆ ὑποδοχὴν τοῦ Ἰησοῦ. Ἀλλὰ τὸ θεάμα δὲν διήρκεσε πολὺ· οἱ πλησίον τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ ἐπικρατούσῃ σιγῇ κατώρθωσαν ν' ἀκούσωσι τὰς λέξεις, τὰς αὐταπάρνησιν μὲν ἀφ' ἐνὸς ἐμπνεούσας, δόξαν δὲ τῇ Θεῷ ἀφ' ἐτέρου φερούσας πίστεως τοῦ λεπρῶ. «Κύριε, ἐὰν θέλῃς, δύνασαι νὰ μὲ καθάρῃς». Τότε εἶδον τὸν Ἰησοῦ ἐκτείναντα τὴν χειρὰ του ἐν ἀγάπῃ καὶ ἐγγίζοντα τὸ ἄθλιον σαρκίον του, ὅπερ οἱ ἄλλοι μετὰ ὀδεδυγμίας ἀπεστρέφοντο καὶ εὐθύς ὡς ἤγγισε τὸν λεπρὸν ὁ Ἰησοῦς ἠκούσθησαν αἱ λέξεις «Θέλω, καθάρῃσθι», καὶ σὺν τῇ λόγῳ τούτῳ εὐθύς ἐπῆλθε μεταβολὴ εἰς τὸν λεπρὸν, ἐρυθρότης διήλθεν ἐπὶ τοῦ ὄχρου προσώπου, ἡ ἀπεπιστικὴ ὄψις ὑπεχώρησεν ἀπέναντι τῆς ὑπερβαλλούσης χαρᾶς· ἡ πρὸς τὸ ἔδαφος κάμψις τοῦ σώματος καὶ τὸ ἀσθενὲς βάδισμα, τὰ ἀρμόζοντα εἰς τὸν ἀπόδλητον ἐκ τῆς κοινωνίας, μετεβλήθησαν πάντες ἐνόησαν ὅτι ἐγένετο θαῦμα. Ὁ λεπρὸς ἐκαθαρίσθη.

Ἐνταῦθα ἐπισταμένως πρέπει νὰ σημειωθῇ ὁ τρόπος, καθ' ὃν ὁ καθαρισμὸς ἐπετελέσθη. Ὁ λεπρὸς δὲν ἐκαθάρισεν ἑαυτὸν, ἀλλ' ἔλαβε τὸν καθαρισμὸν δωρεάν διὰ πίστεως, καὶ οὕτω πᾶσα ἀφορμὴ, καυχήσεως περὶ τοῦ καθαρισμοῦ τοῦ ἀφηγήθη ἀπ' αὐτοῦ. Ὁ καθαρισμὸς ἦλθεν ἀπ' εὐθείας παρὰ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποῦ ἡ χεὶρ ἄμικ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ σώματός του εὐθύς ἰσχυρὸν ρεῦμα ζωῆς, ἐκρέυσαν ἀπὸ τοῦ Κυρίου, εἰσέρρευσε εἰς τὸ νοσηρὸν, δεδηλητηριασμένον, διεφθαρμένον ἐκ τῆς νόσου καὶ σηπόμενον σῶμά του, πρέχον νέαν ρώμην, νέαν ζωτικότητα, τὰ ὅποια ἀνεξωγόνησαν τὸ αἷμα, ὅπερ, νέον καὶ ζωοπάροχον κυκλοφορήσαν εἰς τὰς φλέδας, ἀπέβαλε τὴν νόσον

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Καὶ συστήνετε πάντοτε εἰς
τοὺς φίλους σας τὸ περιοδικὸν

«NEA ZΩΗ»

και εδωκε ζωην εις πασαν υψην της υπαρξεως του ανθρωπου τουτου. Καθως, εγγισαντος του Ιησου τον ανθρωπον, αμεσως αφνης και ολοκληρωσ εκκαθαρισθη, ουτω συμβαινει παντοτε, οσακις ο παντοδυναμος Σωτηρ εργαζεται. Δεν συμβαινει βαθμιαία αναρρωσις ως αμοιδη προσεκτικης τηρησεως πολυαριθμων κανωνων υγιεινης, αλλα στιγμιαία Ιασις, χορηγουμένη ως δωρον παρα του αγαπωντος Σωτηρος.

Κατά τον αυτον τροπον, φιλε αναγνωστα, δυνασαι και συ να λαβης την καθαρισμόν σου από την εντός αμαρτιαν' όμοίω; πρέπει να δεχθης αυτον ως δωρον, εαν ποτε θα τον λάβης; διότι αδύνατον εινε να καθαρής συ σευτον δι' ουδεμιαν θελησεως, εσον ισχυρά και αν υποτεθη, δι' ουδεμιαν αυταγυμνασίας και προσπαθειάς, εσον αυτηρά και μακροχρονιος και αν ειναι, δυνασαι ν' αποβάλης τους πονηρους διαιολογισμούς εκ της διανοίας σου, η την όργην, την κακίαν, το μισος, τον φθόνον, την φιλαυτίαν και οικανδήπιτε αμαρτιαν κατοικοουσαν εν τη καρδια σου. Ο Χριστός όμως δυναται να πράξη τουτε και η,τι δεν ηδυνήθησ ν' αποκτήσης αφ' εαυτου δύνασαι ν' αγοράσης παρα του Χριστου άνευ αργυριου και άνευ τιμης. Ο Χριστός και δυναται και θέλει να δώση καθαρότητα καρδιας εις σε και συ δυνασαι να την λάβης, εαν μόνον θέλης. Δεν ειναι διόλου ανάγκη να μένης υπό το κράτος των αμαρτιων και των εξεων εκείνων, αιτινες αλλοτε σοι προεξήνησαν τόσην θλιψιν και αποτυχιαν' σοι ειναι δυνατόν να καθαρισθης καθως ο λεπρός εν ακρει και δικ του Χριστου ψάυσεως, εαν ελθης ως εκείνος και παραχωρήσης σεαυτον απολύτως και ανεπιφυλάκτως εις τον Ιησουν λέγων: «Κύριε, εαν θέλης, δυνασαι να με καθαρής» τότε αμέσως θέλεις ακούσει και συ αυτον λέγοντα: «Θέλω καθαρήςθητι», θέλεις αισθανθη την υπό των ηλων τρυπημένην χειρά του θεθειμένην επί σε και το άγιον Πνεύμα εισερχόμενον εις την καρδιαν σου και κατακτων σε ολοκληρον. Τότε με την ενοίκησιν αυτου εν τη καρδια σου θα αισθάνησαι νέους παλμούς, πάλλοντας δι' ελης της υπαρξεώς σου, και θέλεις εισθαι καθαρός, η παλαιά ασέλγεια, η παλαιά κακία, τό παλαιόν μισος και η πλεονεξία και αι λοιπαι επιθυμια και τά πάθη δεν δυναται να ζώσιν εν τη παρουσία του αγίου Πνεύματος. Η εν σοι ενοι-

κήσασα ζωή θέλει εκδιώξει τον θάνατον. Η ενδον καθαριότης θα αποπλύνη την φθοράν, θέλεις εισθαι καθαρισμένος.

Φίλε αναγνωστα, οστις επιζητεις αγ.ωσύνην, μη διστάσης να αποκτήσης τον καθαρισμόν σου τώρα. Μη νομίσης αυτον ως τι ανώτερον της πίστεως' ναί, ειναι υπέρ το δέον μέγα και θαυμαστόν να κατορθωθη υπό του ανθρωπου, αλλα δια τον Θεόν ουτε υπέρπολυ μέγα ουτε υπέρπολυ αγαθόν ειναι. «Επειδή οστις τον ιδιον υϊόν του δεν εφείσθη, αλλα παρεδωκεν υπέρ πάντων ημών, πως και μετ' αυτου δεν θέλει χαρίσει εις ημάς τα πάντα.» (Ρωμ. η'. 32).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Το μυστήριον της εξακολουθήσεως.

«Και διέμεινεν ο Δαυιδ ούτω (Δαν. α'. 21).

«Με την δύναμιν του Θεού φυλαττόμεθα» (Α'. Πέτρ. α'. 5).

Πέτρ. α'. 5).

Εν τοις προηγουμένοις κεφαλαίοις εδιδάχθημεν :

α') ότι ως πρός τον άγιασμόν απαιτείται παντοτε να είμεθα απολύτως ειλικρινεις πρός τον Θεόν περί της ψυχικής μας καταστάσεως' και τόσον, ώστε ανά πασαν στιγμήν ο βίος ημών να κείται υπό την επίδελψιν του Θεου' β') ότι, όταν ανακαλύπτωμεν αμαρτιαν εν ημίν, ειναι ανάγκη αμέσως να ομολογήωμεν και αρνώμεθα αυτήν' και επειδή είμεθα άνίκανοι να αποβάλωμεν αυτήν εκ της ζωης ημών, κατ' ανάγκην πρέπει να προσφέρωμεν αυτήν και ημάς αυτους εις τον Χριστόν πρός καθαρισμόν εξ αυτης άνευ ερων' γ') ότι, επειδή ο θυμός, λ.χ. η υπερηφανία, η ασέλγεια, η φιλαργυρία, η φιλαυτία κτλ. αδύνατον ν' αποδηθώσιν εκ της ψυχης δι' αυτοκαθάρσεως και προσπαθειάς του ανθρωπου, εδεδιχώθημεν ότι το έργον του καθαρής εις αυτων άνήκει απολύτως εις τον Χριστόν και δ') ότι ο Ιησους δια της παντοδυναμίας του αμέσως και εντελώς εκτελει τουτο και τέλος ότι ο καθαρισμός ουτος τελείται: κατ' την ώραν της απολύτου και ανεπιφυλάκτου παραχωρήσεως ημών εις τον Χριστόν. Εις ταυτα αφού προσθέσωμεν τας εξης παρατηρήσεις, θέλωμεν εξακολουθήσει τό

Ο φίλοι συνδρομηται με την πεποιθήσιν ότι η έκδοσις της «Νέας Ζωης» δεν αποτελει κερδοσκοπικήν επιχείρησιν, ας καταβάλωσι προθύμως και ευχαριστως την μικράν συνδρομήν των εις τους ταχυδρομικούς διανομεις παρουσιάζοντας την σχετικήν απόδειξιν.

θέμα τοῦ κεφαλαίου μας, ἤτοι τὴν ἐξήγησιν τοῦ μυστηρίου τοῦ διαρκῶς μένειν ἐν τῇ παραχώρησι.

Ἡ παραχώρησις, περὶ ἧς ὁμιλοῦμεν, εἶναι ἀναντιρρήτως βαρυσήμαντον ἐν τῇ Γραφῇ ζήτημα, διότι σημαίνει κρίσιν ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς κρίσις ἐν σοφῶν ἀσθενείᾳ. Δι' οὗ τὸ οὕτω παραδίδοσθαι σημαίνει ὅτι παραχωρῶ ἐντελῶς εἰς τὸν Θεὸν ἐμαυτὸν, ἤτοι τὸ πνευμά μου, τὴν ψυχὴν μου, καὶ θέτω ἐμαυτὸν ὡς θῶμα προσφερόμενον ἐπὶ τοῦ ὄμοσθαι, ἐφ' οὗ κατερχόμενον τὸ πῦρ τοῦ Θεοῦ κατακαίει πᾶν εἶδος κακίας καὶ καθαρῖζει τὴν προσφοράν, μετὰ τὴν ὁποῖαν ὁ ἄνθρωπος δὲν μένει ὡς προσηνήθη, ἀλλὰ καθαρῖζεται. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἐτέλεσαν τὴν παραχώρησιν ταύτην καὶ καθ' ὃν χρόνον ἀφιέρουν ἑαυτοὺς κύματα εὐλογιῶν διέφρυσαν διὰ τῆς ψυχῆς των, δι' ὧν ἐπλήροθησαν τοιαύτης χαρᾶς καὶ εἰρήνης, εἰαν πρότερον δὲν εἶχον γνωρίσει. ἤσθάνθησαν ὅτι τὸ κράτος τοῦ πονηροῦ εἶχε καταλυθῆ καὶ διὰ τῶν ποδῶν των εἶτε ἐπάτουν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἐχθροῦ των, ἀλλὰ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρώτης συγκινήσεως ἐρωτῶσιν ἐν ἀνησυχίᾳ: Ὡς διαρκῆ ἀρά γε ἡ κατάστασις αὕτη; ἡ πείρα αὕτη εἶναι συνεχῆς ἢ παρεπιδή; δύναται ἀρά γε ἡ εἰρήνη, ἡ χαρὰ καὶ ἡ συνειδήσις τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, ἄπερ ἤσθάνθησαν κατὰ τὴν ὄβραν τῆς παραχώρησεως, νὰ διατηρῶνται τοιαῦτα, ὥστε νὰ περιπατῶ μετὰ τὸν Θεὸν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος; Ἀποκρινόμεθα ὅτι δύναται νὰ παραμείνωσι συνεχῆ, πρέπει νὰ εἶναι διαρκῆ καὶ τίνι τρόπῳ κατορθοῦται ἡ διαρκῆς αὐτῶν ἐμμονὴ ἐν τῇ ζωῇ ἡμῶν μανθάνομεν ἐκ τῶν ἀκολούθων ἐξηγήσεων.

Πολλοὶ Χριστιανοὶ ἐν περιστάσει τοῦ θίου των, ὡς λ.χ. ἐν καιρῷ κοινωνίας ἢ ἰηρησκευτικῶν συζητήσεων καὶ ἀναζωπυρητικῶν στιγμῶν λαμβάνουσιν ἰδιαιτέρας εὐλογίας, δι' ὧν ὡς διὰ πτερύγων ἀετοῦ ἀνίπτανται εἰς πνευματικὰ ὕψη καὶ ἀφίνοντες, οὕτως εἰπεῖν, τὸν κόσμον μετὰ τὰς μερίμνας του ὀπισθεν αὐτῶν καταλαμβάνονται ἐν τῷ φωτὶ τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁμοῦς τὸ σῶνθηες χαρακτηριζομένων τῆς χριστιανικῆς ζωῆς των δὲν εἶναι σταθερὸν καὶ ἡ στάθμη τοῦ θίου των χαμηλοτέρα δεικνύεται, διότι ὅτε μὲν εἶναι θερμοί, ὅτε δὲ ψυχροί, ἄλλοτε ἐνθουσιώδεις καὶ ἄλλοτε χλιαροὶ καὶ ἀδιάφοροι: τῆρα μὲν ἐνθερμοὶ ζηλωταὶ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, μετ' ὀλίγον δὲ φαίνονται προσδεδωμένοι ὑπὸ ἀμφιβολιῶν ἐὰν ἡ ἰηρησκεία εἶναι ἀξίον τῶσιν κόπων. Ἀπαντῶνται μὲν ἐν τοῖς τοιοῦτοις πολλὰ νίκα καὶ καὶ πολλὰ ἐπιτυχία, ἐξεταζομένης ὁμοῦς τῆς ζωῆς των ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς, ἀνακαλύπτονται πολλὰ ἀποτυχία καὶ πλεισταί ἤτται. Τούτων ἕνεκα καταντῶσι τινες εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ τοιοῦτος δῖος εἶναι ἀναπόφευκτος. Καὶ ὁμοῦς ὁ Ἰησοῦς λέγει: «Μείνετε ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν

ὀμνῶ» (Ἰωάν. 15. 4) καὶ ὑπόσχεται εἰς τὴν ψυχὴν πράγματα ἀκαταλήπτως μεγάλα (Α' Ἰωάν. 3. 6) διὰ νὰ μένη ἐν αὐτῷ. Διὰ ταῦτα ἐρρήτω ἐς κόρακας ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Χριστιανὸς εἶναι ἀνάγκη νὰ πίπτῃ εἰς ἀμαρτίαν. Πᾶσα πρᾶξις ἀμαρτίας, ὡσεὶ πῆ τις, μάλιστα καὶ αὐταὶ αἱ κατὰ διάνοιαν ἀμαρτωλαὶ πράξεις, ἐστῶσαν καὶ ἐνδιάθετοι, ὡς δυσχερῆσαι τὸν Θεόν, εἶναι ἀντίφασις εἰς αὐτὰς τὰς πρώτας ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀλλ' ἴσως ἠθελεῖ τις ἐρωτῆσαι: Ἐὰν οὕτως ἔχη τὸ πρᾶγμα, διατί ἐγὼ πίπτω συχάνκις ἐμπροσθεν τοῦ πειρασμοῦ; ἴσως διότι δὲν ἔχεις κάμει ποτὲ ἐντελῆ παραχώρησιν σεαυτοῦ εἰς τὸν Κύριον, ἢ ἴσως ἕκαμες μὲν τοιαύτην, δὲν συνέδεσες ὁμοῦς αὐτὴν μετὰ κατάστασιν συνεχῶς ἐξαρτήσεως ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ: διότι δὲν πρόκειται νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἁγίαν ζωὴν ἀλλὰ καὶ νὰ περιπατῶμεν συνεχῶς ἐν αὐτῇ, πρὸς ὅ, καθὼς διὰ πίστεως ἐνεργῶς ἐλάβομεν τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ πρὸς καθαρισμόν μας, οὕτω διὰ πίστεως ἐπίσης μόνιμῶς διαρκῶς πρέπει νὰ κρατῶμεθα ἐν τῷ Χριστῷ, ὅστις τοὺς μένοντες ἐν αὐτῷ κρατεῖ ἐν νίκῃ. Πρὸς διατήρησιν ἡμῶν λοιπὸν ἐν ἁγίᾳ ζωῇ μετὰ διηνεκῆ ὑπερίσχυσιν κατὰ τοῦ πειρασμοῦ μετ' ὁμοῦς καὶ μόνιμον συναίσθησιν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πλησίον ἡμῶν, μετὰ διαρκῆ εἰρήνην ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν, καὶ μετὰ πάντοτε ὑπερνικῶσαν δύναμιν, δὲν ἀρκεῖ ἡ ἀπλή πρᾶξις τῆς παραχώρησεως, ὅσον ἐντελής καὶ εὐκρινῆς καὶ ἄν εἶναι, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ πίστις μόνιμος καὶ ζῶσα, δι' ἧς τηρούμεθα ἀδικαλείπτως ἐξηρητημένοι ἀπὸ τοῦ Κυρίου τοῦ φρουροῦ ἡμῶν.

Ἄρα ἡ ἐν λόγῳ ἐξάρτησις πρέπει νὰ εἶναι ἐξάρτησις ἐν πίστει: διότι ἐλέγχθη ὅτι κατὰ τὴν πίστιν ἡμῶν θέλει δίδεσθαι πᾶσα εὐλογία. Πρέπει νὰ προσδοκῶμεν τὴν ἐν τῷ ἁγιασμῷ τήρησιν ἡμῶν οὕτως, ὥστε, ἐὰν ποτε πέσωμεν πρὸ τοῦ πειρασμοῦ, νὰ αἰσθανώμεθα ὅχι μόνον λύπην καὶ ἐντροπήν, ἀλλὰ καὶ ἀπορίαν διατί ἐπέσομεν: διότι διὰ τὴν ἕλλειψιν πίστεως τὸν Θεὸν τιμῶσας ἐξαρτήσεως, ὁ δῖος πολλῶν Χριστιανῶν, καίπερ ἀφιερωμένων, εἶναι πλήρης ἀποτυχίων. Ναί, παραχωροῦσι τὴν ζωὴν των εἰς τὸν Θεόν, ἀλλὰ δὲν δύναται μετὰ τοῦ Ἀποστόλου νὰ λέγῃσι: «Γνωρίζω εἰς τίνι ἐπίστευσα καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι εἶναι δυνατὸς νὰ φυλάξῃ τὴν παρακαταθήκην μου μέχρις ἐκείνης τῆς ἡμέρας» (Β' Τιμ. α'. 12).

Ὅθεν, φίλε ἀγαθῶστα, ἐὰν ἐπιθυμῆς ἐνθὲν μὲν νὰ ἐλευθερωθῆς ἀπὸ τὴν ἐν τῷ παρελθόντι αὐτῇ πειρᾶν σου, ἀφ' ἑτέρου δὲ οὐ μόνον νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν ἁγίαν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ νὰ ζῆς συνεχῶς ἐν αὐτῇ, ἀκολούθησον τὰς ἐξῆς ὁδηγίας:

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Εἰς τὸ δεκαπενθήμερον περιοδικὸν

ΝΕΑ ΖΩΗ

Ἀπαράιητον διὰ κάθε οἰκογένειαν